

WILHELM PIECK
Prezydent Niemieckiej Republiki Demokratycznej

Depesze gratulacyjne z okazji 3 rocznicy powstania NRD

Depesza J. Stalina

Moskwa
PRZEWODNICZĄCY Rady Ministrów ZSRR J. Stalin wystosował do premiera Niemieckiej Republiki Demokratycznej Otto Grotewohla depeszę treści następującej:
Z okazji święta narodowego — trzeciej rocznicy utworzenia Niemieckiej Republiki Demokratycznej — przesyłam pozdrowienia narodowi niemieckiemu, rządowi i osobie Wam, Towarzyszu Premierze.
Proszę Was o przyjęcie życzeń dalszych sukcesów w wielkim dziele tworzenia zjednoczonych, niezawisłych, demokratycznych, miłujących pokój Niemiec.

J. STALIN

Przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR W. Szwernik na czele rządowej delegacji radzieckiej przybył do Berlina na uroczystości III rocznicy NRD

Berlin.

Dnia 5 bm. w związku z uroczystościami, związanymi z trzecią rocznicą proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej przybyła do Berlina delegacja rządowa Związku Radzieckiego z przewodniczącym Prezydium Rady Najwyższej ZSRR M. Szwernikiem na czele.

Wraz z nim przybyli członkowie delegacji: rektor Moskiewskiego Uniwersytetu Państwowego, członek Akademii Nauk ZSRR I. Pietrowski i ambasador nadzwyczajny i pełnomocny, szef misji dyplomatycznej ZSRR przy rządzie NRD — I. Iljiczow.

Delegację rządową Związku Radzieckiego witali na lotnisku w Schoenefeld przedstawiciele partii, rządu, organizacji politycznych i społecznych NRD z przewodniczącym Izby Ludowej Johannes Dieckmannem i p. o. premiera, wicepremierem Heinrichem Rau na czele.

Depesza Prezydenta B. Bieruta

Do
Towarzysza Wilhelma Piecka
Prezydenta Niemieckiej Republiki
Demokratycznej

Berlin

Z okazji trzeciej rocznicy powstania Niemieckiej Republiki Demokratycznej przesyłam Wam, Towarzyszu Prezydencie oraz narodowi niemieckiemu serdeczne gratulacje w imieniu narodu polskiego i moim własnym.
Życzę Niemieckiej Republice Demokratycznej sukcesów w walce o pokój świata, którą prowadzimy wspólnie pod przewodnictwem wielkiego Związku Radzieckiego.

Gotąco życzę Niemieckiej Republice Demokratycznej osiągnięć w budownictwie podstaw socjalizmu oraz rychłego urzeczywistnienia najgorętszych pragnień i dążeń narodu niemieckiego — zjednoczenia wolnych i demokratycznych Niemiec.

(—) Bolesław Bierut

Z okazji III rocznicy powstania NRD wiceminister Spraw Zagranicznych Stefan Wierbiński wysłał depeszę gratulacyjną do ministra spraw zagranicznych NRD Georga Dertlingera.

Polska delegacja rządowa z premierem Cyrankiewiczem na czele przybyła do Berlina

Dnia 6 bm. przybyła do Berlina polska delegacja rządowa na uroczystości, związane z trzecią rocznicą proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej. W skład delegacji wchodzi: premier Józef Cyrankiewicz, przewodniczący CRZZ Wiktor Kłosiewicz i przewodnik pracy w zakładach „Ursus”, Władysław Katuszewski.

Delegację polską witali na lotnisku w Berlinie przedstawiciele rządu NRD z wicepremierem i ministrem odbudowy dr Boiz i ministrem spraw zagranicznych Dertlingem na czele.

Gigantyczne osiągnięcia ZSRR obrazuje otwarta w Moskwie wystawa poświęcona XIX Zjazdowi WKP(b)

W SALACH biblioteki Akademii Nauk ZSRR otwarto wystawę poświęconą XIX Zjazdowi WKP(b).

Liczne eksponaty ilustrują gigantyczne osiągnięcia kraju radzieckiego we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury. Wielka mapa wskazuje rozmieszczenie sił produkcyjnych w piątej pięcioletce. Wiele dokumentów i eksponatów odzwierciedla realizację stalinowskiego planu przeobrażenia przyrody oraz ogromne perspektywy rozwoju gospodarki narodowej i w związku z wznoszeniem wielkich budowli komunizmu.

Specjalny dział poświęcony jest sukcesom produkcyjnym mas pracujących krajów demokracji ludowej we współzawodnictwie podjętym dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b).

Elektrownia Wrocław wykonała zadania 3 roku Planu 6-letniego

ZALOGA elektrowni „Wrocław” wykonała przypadające na nią zadania produkcyjne trzeciego roku Planu 6-letniego.

Dzięki temu załoga elektrowni „Wrocław” wysunęła się na czoło zakładów energetycznych Dolnego Śląska.

Do tego osiągnięcia przyczyniła się realizacja zobowiązań, podjętych przez robotników wszystkich działów elektrowni dla poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego i uczczenia XIX Zjazdu WKP(b).

SŁOWO POLSKIE

Rok VII. Nr 240 (2040)
Wydanie A B C

Wtorek 7 października 1952 r.

Dziś 8 stron
Cena 15 groszy

W niedzielę o godz. 19 na Kremlu rozpoczął obrady XIX Zjazd WKP (b) JÓZEF STALIN W PREZYDIUM Zjazdu budowniczych komunizmu

MOSKWA. — Agencja TASS donosi:

W niedzielę o godzinie 19 w wielkiej sali Pałacu Kremłowskiego nastąpiło otwarcie XIX Zjazdu Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików).

Na Zjeździe obecni są liczni goście — robotnicy i stachanowcy, działacze państwowi, działacze nauki i sztuki oraz przedstawiciele zagranicznych partii komunistycznych i robotniczych.

Pojawienie się na trybunie Józefa Stalina i jego najbliższych współpracowników — członków Biura Politycznego — delegacji Zjazdu powitała burza entuzjastycznych oklasków trwająca kilka minut. Delegaci witając ich, powstał z miejsc.

Zjazd otworzył, wygłaszając przemówienie inauguracyjne, W. M. Mołotow.

Następnie dokonano wyboru prezydium Zjazdu w składzie 16 osób. Do prezydium weszli: Stalin, Mołotow, Malenkow, Beria, Woroszyłow, Bułganin, Kaganowicz, Chruszczow i inni.

Z kolei Zjazd wybrał sekretariat, komisję redakcyjną i mandatawo oraz zatwierdził porządek dzienny Zjazdu.

Następnie Zjazd wysłuchał referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego WKP(b). Referat wygłosił sekretarz Komitetu Centralnego WKP(b) G. M. Malenkow.

DRUGI DZIEŃ OBRAD XIX ZJAZDU WKP(b)

Moskwa.

Dnia 6 października XIX Zjazd WKP(b) kontynuował swe obrady w wielkiej sali Pałacu Kremłowskiego.

Na porządku dziennym znalazło się sprawozdanie Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b).

Po otwarciu posiedzenia przedpołudniowego przewodniczący N. Chruszczow udzielił głosu P. Moskatowowi, który wygłosił referat sprawozdawczy.

*Dołożymy wszelkich sił,
aby Program Wyborczy
Frontu Narodowego
stał się jeszcze bardziej
własnością umysłów i serc
najszerszych mas pracujących*

— głosi uchwała plenum Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich

NAD doniosłymi zadaniami pracy polskiej w okresie poprzedzającym wybory, obradowało w dniu 5 bm. w Poznaniu rozszerzone plenum Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. W obradach

(Dokończenie na str. 2) A

Na zdjęciu: uczestniczki Krajowej Rady Przemysłowej, Stefania Ślazińska — tokarz, racjonalizator Fabryki Wyrobów Precyzyjnych, trzykrotna zdobywczyni pracy, Zofia Czarnota — por. WP, odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi za pracę społeczną i Stanisława Rutkowska — kandydat na posła, dyr. Zakładów Odzieżowych im. 17 Stycznia w Warszawie.

NA STRONIE 2-ej

ZAMIESZCZAMY PRZEMÓWIENIE INAUGURACYJNE W. M. MOŁOTOWA

NA STRONIE 3—4—5

ZAMIESZCZAMY REFERAT SPRAWOZDAWCZY KC WKP(b) WYGŁOSZONY PRZEZ

G. M. MALENKOWA

NA PIERWSZYM POSIEDZENIU XIX ZJAZDU WKP(b) W DNIU 5 PAŹDZIERNIKA RB.

Uchwały XIX Zjazdu WKP (b) będą dla nas drogowskazem w pomaganiu sił naszej ojczyzny — stwierdzają polscy robotnicy w listach do Prezydium wielkiego Zjazdu

NAROD polski wita obrady XIX Zjazdu WKP(b) Zjazdu wielkiej Partii Lenina - Stalina z głębokim zrozumieniem ich historycznego znaczenia. Na uroczystych zebraniach i na masówkach społeczeństwo polskie wyraża swą wdzięczność i podziw dla organizatora wszystkich zwycięstw narodów radzieckich, dla przewodniczącego postępowej ludzkości — WKP(b).

W WARSZAWIE na masowych zebraniach manifestowało, wczoraj z okazji XIX Zjazdu WKP(b) swe uczucia miłości dla wielkiego Kraju Rad i dla wielkiego przyjaciela narodu polskiego Józefa Stalina — załogi elektrowni i gazowni, zakładów drukarskich im. Rewolucji Październikowej, zakładów przemysłu odzieżowego im. 17 Stycznia, zakładów im. 22 Lipca i wielu innych.

Na zebraniach tych klasa robotnicza Warszawy podsumowała wyniki realizacji zobowiązań podjętych dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) — dla poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego, i podejmowała dodatkowe zobowiązania dotyczące zwiększenia wydajności pracy, podniesienia jakości produkcji oraz zmniejszenia kosztów własnych. Wśród powszechnego entuzjazmu uchwalono teksty listów powitalnych do Prezydium Zjazdu.

W liście założy drukarni im. Rewolucji Październikowej czytamy m. in.:

„My pracownicy pięknego socjalistycznego zakładu poligraficznego — brzmia słowa listu — który uruchomiliśmy w 33 rocznicę Wielkiej Rewolucji Październikowej, uczciliśmy XIX Zjazd WKP(b) zobowiązaniami produkcyjnymi. Wykonamy je z honorem i zapewniamy Was, drodzy towarzysze, że dołożymy wszelkich sił, aby dorównać osiągnięciom radzieckich towarzyszy — poligrafików, że wskazania Wasze

(Dokończenie na str. 2) B

- 359.000 ton węgla więcej niż we wrześniu
- tysiące ton stali
- setki tysięcy metrów tkanin
- więcej maszyn i więcej energii elektrycznej

Radosny bilans dotychczasowej realizacji zobowiązań podjętych przez masy pracujące Polski dla uczczenia XIX Zjazdu WKP (b) i Programu Frontu Narodowego

W ROZMOWIE z przedstawicielem PAP przewodniczącym CRZZ W. Kłosiewicz zobrazował dotychczasowy przebieg współzawodnictwa pracy w przodujących zakładach przemysłowych w Polsce.

Od blisko miesiąca hasło „Uczcimy czynem produkcyjnym XIX Zjazd WKP(b) i Program Frontu Narodowego w naszym kraju” — powiedział W. Kłosiewicz — stało się zawołaniem milionów ludzi pracy w Polsce.

W momencie otwarcia XIX Zjazdu załogi w szeregu zakładów przemysłowych podsumowują dotychczasowe wyniki współzawodnictwa.

GÓRNICZTWO

W GÓRNICZTWIE węglowym indywidualne i zespołowe zobowiązania produkcyjne objęły ponad 88 tysięcy pracowników kopalń, w tym 33.680 pracujących

(Dokończenie na str. 6).

W trzecią rocznicę NRD

T RZY lata temu, siódmego października 1949 r., po zachodniej stronie naszej granicy powstała NRD — kraj zwycięstwa niemieckiej demokracji. Terytorialnie obejmule wschodnie i środkowe Niemcy, ale swoim zasięgiem oddziaływania na naród niemiecki rozciąga się daleko i szeroko, przebiega szlakiem kordon na Łabie, niosąc planowe zarzewie walki z następcami Hitlera.

Cel główny programu Niemiec — Republiki Demokratycznej to zachowanie pokoju i hasło to, jak czarodziejskie zaklęcie, toruje drogę jej wpływom. Werując w Niemczech zachodnich coraz nowych entuzjastów dla jej sprawy, których zapal zamięszenie w gotowości walki i bezgranicznych poświęceń. Nie już ofiar, ilu nowych uczestników zamykają cele naziistowskich wieńców w Trizonii. Są to bojownicy wielkiego frontu narodowego — ci wszyscy, których wzory Niemiec — Republiki Demokratycznej przekonały, jak nędzne mogłoby być ich życie, gdyby zdołali wreszcie wypalić odradzający się wrzód hitlerizmu.

Niemcy w ogromnej większości nie chcą wojny. Myśl o wojnie za-trawia im każdą chwilę dnia i nocy — z rosnącym napięciem śledzą rozgrywkę sił pokoju z siłami przygotowującymi agresję, z ugią i nadzieją zwracającą swój wzrok w stronę NRD, obserwując jej niezmiernie-wane wysiłki w kierunku zjednoczenia Niemiec i zachowania pokoju.

NRD niezmiernie anuluje o wspólnie omówienie dróg, które prowadziłyby Niemcy do zjednoczenia i pokoju, Adenauer zaś reaguje cynicznym milczeniem i zwiększeniem tempa przygotowań wojennych. Na początku roku 1952 zmagania demokracji niemieckiej z przedstawicielami naziistowskiego faszyzmu weszły w nowy etap. Rząd NRD zwraca się do rządu ZSRR, Anglii, Francji i USA z apelem o przyniesienie traktatu pokojowego. Jednocześnie proponuje Bonn przyłączenie się do tego apelu. I znów Adenauer odmawia, za to coraz intensywniej przygotowuje wojenny „układ ogólny” i montaż planu Schumana.

Program NRD — to potężny rycel, który rzeźbi postawę polityczną przelotnego Niemca. Zachód straszy hukami armat, ze wschodu płynie nieustanna, gorąca troska o pokój — i dlatego właśnie tylko terytorialnie granicą NRD jest Łaba, bo wpływami swoimi Niemiecka Republika Demokratyczna sięga coraz dalej i coraz obfitszy plon zbiera w zdobywaniu sobie „rządu dusz”.

NRD przyciąga nie tylko magnetyzmem swych postulatów politycznych, nieodpartą pokusą dobrobytu emanującą również jej osiągnięcia gospodarcze. Naród polski doskonale rozumie wymowę historyczną istnienia i rozwoju Niemieckiej Republiki Demokratycznej. „Są to te Niemcy, Niemcy przyszłości — powiedział premier Cyrankiewicz na Kongresie Ziemi Odzyskanych — Niemiecka Republika Demokratyczna, z którą zawarliśmy w roku 1950 układ o ustalonej i istniejącej wieczystej granicy pokoju na Odrze i Nysie. Jest to Niemiecka Republika Demokratyczna, z którą łączą nas rozwijające się stosunki przyjaźni i współpracy. Są to Niemcy antyimperialistyczne, walczące o pokój, demokratyczne, walczące o niezawisłość swojej ojczyzny od amerykańsko-hitlerowskiej szajki, od imperialistycznych gangsterów i ludobójców”.

Zofia Rzeplińska

Plenum Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich

(Dokończenie ze str. 1-ej)

wzięło udział ponad 250 dziennikarzy i korespondentów robotniczo-chłopskich z całego kraju.

Do dyskusji nad referatem przewodniczącego Zarządu Głównego Stowarzyszenia — red. Koryntynskiego zgłosiło się 86 mówców, dziennikarzy poszczególnych pism i korespondentów.

Dziennikarze i korespondenci po stanowili dokończyć wszelkich sił, aby jak najlepiej służyli sprawie umocnienia szeregow Frontu Narodowego, by, jak głosi uchwała — „Program Frontu Narodowego stał się jeszcze bardziej własnością umysłów i serc najszerzego mas pracujących naszego kraju”.

Uczestnicy plenum uchwalili depeszę do XIX Zjazdu WKP(b), w której stwierdzają m. in., że dziennikarze polscy za jedno z największych swych zadań uważają przyswajanie polskimi masom pracującym historycznych doświadczeń bolszewików i tych cech bojowych, które uczyniły imię bolszewika najszlachetniejszym mianem.

Inauguracyjne przemówienie W. M. Mołotowa na otwarciu XIX Zjazdu WKP(b)

Towarzysze! W imieniu Komitetu Centralnego partii witam delegatów na XIX Zjazd partyni, jak również naszych drogich gości, reprezentujących tu zagraniczne partie komunistyczne i inne bratnie partie klasy robotniczej (Burzliwe oklaski).

Pierwsze nasze słowa winniśmy poświęcić dzisiaj tym, którzy w latach wojny z niemieckimi i innymi agresorami bronili bohaterstwo naszej

radzieckiej ojczyzny i złożyli swe życie za naszą słuszną sprawę. Uczcijmy przez powstanie chlubną pamięć poległych w tej wojnie, którzy oddali swe życie w walce przeciwko faszyzmowi, o sprawę wolności i niezawisłości Związku Radzieckiego (Wszyscy wstają).

Brak dziś wśród nas niektórych wybitnych działaczy naszej partii. Zmarł Aleksander Serdjajewicz Szczerbakow, który kierował pracą polityczną w armii w trudnych latach wojny i który znany jest partii, zwłaszcza jako wybitny kierownik moskiewskiej organizacji partyjnej. Nie ma wśród nas Michała Iwanowicza Kalnina, którego tak dobrze znał cały kraj i tak kochała nasza partia. Zmarł Andrzej Aleksandrowicz Zdanow, jeden z utalentowanych przedstawicieli stalnowskiego kierowniczego trzonu partii. Pamiętamy też innych zmarłych przyjaciół i towarzyszy, których życie było nierozdzielnie związane z partią. Na znak głębokiego szacunku uczcijmy ich pamięć (Wszyscy wstają).

Poprzedni Zjazd naszej partii odbył się w 1939 roku. W minionym okresie zaszły wydarzenia o wielkiej doniosłości historycznej.

Jak wiadomo, nokołowa pracę naszego narodu zakłóciła wiarołomna napaść niemieckiego faszyzmu na Związek Radziecki. Musieliśmy przerwać pracę nad wykonaniem zadań trzeciepięciolatki. Wypa-dło nam przestawić się całkowicie na potrzeby wojny, podporządkowując wszystko sprawie rozgromienia wroga, który wtargnął na nasze terytorium.

Druga wojna światowa była największą próbą dla młodego wielonarodowego państwa radzieckiego. Była ona jednocześnie wszechstronnym sprawdzianem słuszności polityki naszej partii.

W latach wojny naród radziecki przeżył niemało trudnych dni i poniósł ciężkie ofiary. Ale w ogniu tych wydarzeń Związek Radziecki nie osłabił i nie zachwiał się, lecz pod przewodnictwem naszej partii jeszcze bardziej zahartował się i wzmacnił jako państwo socjalistyczne, nabrał jeszcze większej ufnosci w swe siły, w niezwykłość swojej wielkiej sprawy.

Druga wojna światowa zakończyła się klęską agresorów faszyzowskich, co w rozmaity sposób przyczyniło się do wyzwolenia sił uchu narodo-wyzwolenie w Europie i Azji. W nowych warunkach, zwłaszcza wobec rozstrzygniętej roli, jaką odegrał w tej wojnie Związek Radziecki, stał się możliwym dokonany w okresie powojennym zwrot szeregu krajów z kapitalistycznej drogi rozwoju na nową drogę, na drogę utworzenia i rozwoju państw demokracji ludowej. Zapoczątkowany został przez to nowy etap w rozwoju socjalizmu międzynarodowego.

Tym się tłumaczy, czemu w obecnych czasach wzrosło się kierownicze oddziaływanie ideowe naszej partii na wszystkie dziedziny życia kraju i dlatego nasz naród darzy tak wielką miłością swoją partię — partię Lenina-Stalina. (Długotrwałe oklaski).

Tłumaczy to także, dlaczego nasza partia, jej kierownictwo stalnowskie cieszy się dzisiaj tak wysokim autorytetem międzynarodowym, tak wielkim zaufaniem i szacunkiem mas pracujących innych krajów. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

W warunkach powojennych Związek Radziecki skupił swe siły na zadaniach odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej, jak również na zadaniach utrzymania i utrwalenia pokoju między narodami. Na obecnym Zjeździe mamy omówić pięcioletni plan rozwoju ZSRR. Wyniki ubiegłego roku, a także osiągnięcia gospodarcze bieżącego roku świadczą, że masy pracujące naszego kraju zdobyły już znaczne sukcesy w dziedzinie wykonania wspaniałych zadań pięcioletniej planu. Aby zdać pewnym krokiem naprzód, powinniśmy jeszcze bardziej stanowczo walczyć z istniejącymi w naszej pracy brakami. Walczyć o przezwyciężenie nastrojów samopuszczenia i samozadowolenia biurokratycznego, gdziekolwiek by się ujawniły, pamiętając, że krytyka i samokrytyka jest bojem, nieodzownym orężem komunisty, i że jest to nasza, radziecka metoda podnoszenia samodzielności mas.

Uchwały Zjazdu porwą partię i cały naród radziecki nie tylko do wykonania, lecz do przekroczenia nowego planu pięcioletniego. Będzie to oznaczało dalsze i wszechstronne umocnienie potęgi państwa radzieckiego oraz dalsze poważne podniesienie materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu: klasy robotniczej, chłopstwa kolchozowego, inteligencji radzieckiej. Tym samym, realizując pięcioletkę, naród radziecki wywalczy nowe doniosłe sukcesy na drodze stopniowego przejścia od socjalizmu

do komunizmu. (Burzliwe oklaski).

Nie zapomniamy oczywiście i o tym, że Związek Radziecki żyje „w systemie państw”, że istnieje obóz imperialistyczny, który ma awanturnicze plany zaborcze, który zbroi się coraz bardziej, wnieca wszelkimi sposobami historię wojenną i przygotowuje się do rozpoczęcia nowej wojny światowej.

Na czele tego agresywnego, antydemokratycznego obozu stoją reakcyjne koła Stanów Zjednoczonych, wykonujące wolę monopoli kapitalistycznych, które, ogarnięte nienasyconą żądzą zwiększenia zysków, dążą do zdobycia siłą panowania nad światem. Właśnie koła rządzące USA ponoszą główną odpowiedzialność za zbrodniczą wojnę w Korei, za zabór wyspy chińskiej Tajwan, za przeksztalcenie Niemiec zachodnich i Japonii w państwa zależne, jak również za utworzenie na zachodzie i wschodzie agresywnych sojuszków wojskowych, w rodzaju bloku północno-atlantycznego, wymierzonych przeciwko państwom miłującym pokój — Związkowi Radzieckiemu, Chińskiej Republice Ludowej i krajom demokracji ludowej.

Nie jednak nie może przesłonić poważnego osłabienia światowego systemu kapitalistycznego, jakie nastąpiło w ostatnich latach, zwłaszcza, gdy w okresie powojennym odpadł od tego systemu szereg państw o łącznej liczbie 600 milionów mieszkańców. Nie też nie może przesłonić niezdolności krajów kapitalistycznych do opanowania narastającego niebezpieczeństwa nowego kryzysu ekonomicznego i dalszego wzrostu masowego bezrobocia, co prowadzi zarazem do pogłębienia sprzeczności i targ między tymi państwami i do nieuniknionej zaostroszenia się walki klas w tych krajach. Żadne wysiłki podżegaczy wojennych i zgrai ich ciurów gazetowych, starających się przywdziać maskę pokojowości i jednocześnie otumaniać czytelników prasy burżuazyjnej przez szerzenie oszczerstw o agresywności Związku Radzieckiego, nie zdołają zastosować faktu, że właśnie agresywność koła obozu imperialistycznego raz po raz zagraża wolności i niezawisłości narodowej ludów, zagrażając pokojowi i bezpieczeństwu międzynarodowemu. Im bardziej odłania się kruchości i niepewności dających perspektyw oraz słabość wewnętrzną współczesnego kapitalizmu, który znajduje się w stadium ogólnego kryzysu i coraz intensywniejszego stacjonowania do reżimu faszyzowskiego, tym bardziej agresywność staje się główne mocarstwa obozu imperialistycznego i ich zbrojka propaganda nowej wojny.

Obozowi reakcji i agresji przeciwstawia się drugi obóz — międzynarodowy obóz obrony pokoju i demokracji. Na czele tego miłującego pokój demokratycznego obozu z natury rzeczy stoi Związek Radziecki, broniący niezłomnie i niezmiennie polityki zachowania i utrwalenia pokoju między narodami. (Długotrwałe oklaski).

W związku z tym nie można nie podkreślić, że najważniejszym wynikiem drugiej wojny światowej jest historyczny fakt, iż Związek Radziecki wyszedł ostatecznie ze stanu izolacji międzynarodowej. Obecnie sprawy pokoju i demokracji bronią wespół ze Związkiem Radzieckim kraje demokracji ludowej, Chińska Republika Ludowa, Niemiecka Republika Demokratyczna. Poza tym obrona pokoju i demokracji opiera się obecnie na potężnym międzynarodowym ruchu obrońców pokoju, który jednocześnie setki milionów ludzi, a wśród nich wiele milionów obrońców pokoju w krajach kapitalistycznych.

Walcząc o zapewnienie pokoju, my, ludzie radzieccy, nie zapomniamy ani na chwilę, że konieczna jest należyta czujność i gotowość do aktywnego odparcia wszelkiej agresji ze strony wojowniczego obozu imperialistycznego. Bez tego nie można bronić naprawdę sprawy zachowania i utrwalenia pokoju. Kierujemy się przy tym znanym wskazaniem towarzysza Stalina, które stało się podstawą walki narodów o sprawę pokoju.

„Pokój będzie zachowany i utrwalony, jeżeli narody ujmą w swe ręce sprawę zachowania pokoju i będą bronili jej do końca (Burzliwe, długo nie milknące oklaski). Wojna może stać się nieunikniona, jeżeli podżegaczom wojennym uda się ometać siecią kłamstw mas ludowe, oszukać je i wciągnąć je do nowej wojny”.

Obecny Zjazd Partyni będzie świadectwem, jak bardzo wzrosły i okrzepły siły Związku Radzieckiego, ojczyzny zwycięskiego socjalizmu. Wykona on też swe główne zadanie — oświetlenia mocnym światłem marksizmu-leninizmu dalszych dróg do nowych i jeszcze chlubniejszych zwycięstw socjalizmu w naszym kraju i do dalszego, jeszcze szerszego i potężniejszego zespolenia międzynaro-

dowych sił demokratycznych w imię obrony pokoju na całym świecie (długotrwałe oklaski).

Partia nasza przychodzi na XIX Zjazd tak potężna i zespolona jak jeszcze nigdy (długotrwałe oklaski). Standar naszej partii, owiany chwałą stożonych bojów i wielu zwycięstw, wznosi się wysoko w górę i wyzwa nasz naród naprzód, do zwycięstwa komunizmu (Długotrwałe oklaski). Imię wodza naszej partii, imię Stalina wyraża najlepiej nadzieje i dążenia całej przestopowej ludzkości (Burzliwa, długo nie milknąca owacja. Wszyscy wstają).

Niech żyje partia Lenina-Stalina! (Burzliwe oklaski)

Niech żyje XIX Zjazd Partyni! (Burzliwe oklaski).

Niech żyje i cieszy się zdrowiem przez wiele lat nasz ukochany, wielki Stalin!

Rozlega się burzliwa, długo nie milknąca owacja. Wszyscy wstają z miejsc. Grzmią okrzyki: „Niech żyje wielki Stalin!” „Towarzysze! Stalinowi — hurra!”

„Chwała wielkiemu wodzowi partii i narodu, towarzysze! Stalinowi!”

„Niech żyje nasz ukochany Stalin!”

Robotnicy polscy piszą listy do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b)

(Dokończenie ze str. 1-ej)

przekujemy w milionowe nakłady książek i broszur, i że w walce o pokój i socjalizm stać będziemy w pierwszym szeregu. Niech żyje XIX Zjazd WKP(b)! Niech żyje wielki Stalin!”

W Szczecinie setki robotników stoczni zaciągnęły dla uczczenia XIX Zjazdu WKP(b) warty produkcyjne.

W Łodzi i w woj. łódzkim w dziesiątkach zakładów przemysłowych odbyły się wczoraj wielkie zgromadzenia żałob. Miały one niezwykle uroczysty charakter. Żałoba ZPB im. I. Dwyżijni Kościuszkowskiej w liście wysłanym do Prezydium XIX Zjazdu WKP(b) pisze m. in.:

„Będziemy pracowali tak jak Wy — nasi bracia radzieccy: coraz lepiej i coraz wydajniej. Będziemy tak jak bolszewicy czu-ni i nieubłagani dla wroga klasowego i pacholików kapitalistycznych. Uchwały XIX Zjazdu WKP(b) będą dla nas drogowskazem w dalszej naszej pracy nad pomnożeniem sił Polski Ludowej, nad realizowaniem Programu Wyborczego Frontu Narodowego, nad wzmacnianiem obozu pokoju, wolności i socjalizmu”.

„My chłopcy — spółdzielcy nigdy nie zapomniamy, że podnosimy stale swój dobrobyt, korzystając z do-swiadczeń chłopów radzieckich. Przyjaźń, pomoc i przykład narodów radzieckich otworzyły nam takie perspektywy rozwojowe, o których nie mogliśmy marzyć, gospodarując indywidualnie”.

NA CZĘŚĆ XIX Zjazdu WKP(b) gorąco manifestują również pracujący chłopci. Na uroczystej masowce, która odbyła się w spółdzielni produkcyjnej Wilanowa w powiecie nyskim, w swoim liście piszą m. in.:

„My chłopcy — spółdzielcy nigdy nie zapomniamy, że podnosimy stale swój dobrobyt, korzystając z do-swiadczeń chłopów radzieckich. Przyjaźń, pomoc i przykład narodów radzieckich otworzyły nam takie perspektywy rozwojowe, o których nie mogliśmy marzyć, gospodarując indywidualnie”.

„My chłopcy — spółdzielcy nigdy nie zapomniamy, że podnosimy stale swój dobrobyt, korzystając z do-swiadczeń chłopów radzieckich. Przyjaźń, pomoc i przykład narodów radzieckich otworzyły nam takie perspektywy rozwojowe, o których nie mogliśmy marzyć, gospodarując indywidualnie”.

165 jeńców chińskich zamordowali amerykańscy oprawcy

J AK DONOSI Agencja Nowych Chin i październik podczas manifestacji: jeńców chińskich na wyspie Czeczudo na część 3 rocznicy proklamowania Chińskiej Republiki Ludowej — Amerykanie zamordowali i zrapili 165 jeńców. Zasługuje na uwagę fakt, że spośród około 80 żołnierzy amerykańskich, którzy dokonali tej krwawej masakry, zostało lekko rannych tylko 2 żołnierzy. Bezbroni jeńcy zostali rozstrzelani przez uzbrojonych żołnierzy amerykańskich przy użyciu karabinów maszynowych.

Od lutego br. Amerykanie zamordowali lub zranili przeszło 1200 jeńców koreańskich i chińskich. Nawet według doniesień samych Amerykanów ich służba ochronna mordowała lub raniła w ciągu 8 miesięcy przeciętnie po 5 jeńców dziennie za to tylko, że chcieli oni wrócić do ojczyzny.

Wyteżymy wszystkie siły dla zwycięskiego realizowania założeń Frontu Narodowego.

Rezolucja Ogólnopolskiej Rady Działaczy Kultury i Sztuki

W SZCZECINIE rozpoczęła się w dniu 4 października Ogólnopolska Narada Działaczy Kultury i Sztuki, zwołana z okazji I sesji wyjazdowej Rady Artystycznej. W odsłoniętej udekorowanej, obszernej sali Miejskiej Rady Narodowej zebrało się ponad 600 wybitnych działaczy kultury i sztuki, pisarzy, artystów plastyków oraz działaczy świetlicowych z całego kraju.

Obrady zagał minister Kultury i Sztuki Stefan Dybowski, witając przedstawicieli partii i władz, członków Rady Artystycznej i delegatów z całego Polski.

Gdy min. Dybowski mówił, że w czasie gdy odbywa się narada działaczy kultury i sztuki z całej Polski w Moskwie rozpoczyna swe historyczne obrady XIX Zjazd WKP(b), na który z ufnością i nadzieją patrzy cała postępowo ludzkość, przysięga na sali długo nie milknąca owacja na cześć WKP(b) i jej wielkiego wodza Józefa Stalina.

Po przemówieniach powitanych zabrał głos profesor Uniwersytetu Wrocławskiego dr Jan Kott, który wygłosił referat pt. „Geografia kadr kulturalnych w Polsce Ludowej”.

Następnie zabiera głos wiceminister Sokorski, wygłaszając referat pt. „Praca kulturalna w terenie — to cementowanie Frontu Narodowego”.

Po wznowieniu uczestnicy narady wysłuchali słów listu do Prezydenta Bieruta.

Tekst listu do Prezydenta Bieruta przyjęty został oklaskami. Cała sala długo i serdecznie manifestowała swe uczucia dla wielkiego nauczyciela narodu polskiego.

W DRUGIM dniu obrad Ogólnopolskiej Rady Działaczy Kultury i Sztuki — 5 bm. została jednogłośnie podjęta rezolucja precyzująca zadania działaczy kultury i sztuki w realizacji założeń Programu Wyborczego Frontu Narodowego.

W rezolucji tej czytamy m. in.: „My, pracownicy kultury i sztuki zgromadzeni na Ogólnopolskiej Naradzie w Szczecinie, deklarujemy wyteżenie wszystkich swych sił dla zwycięskiego realizowania założeń Frontu Narodowego.

Aby rozszerzyć i pogłębić proces rewolucji kulturalnej i dotrzeć z dobrami kulturalnymi jak najgłębiej w teren, uczestnicy narady postanowili m. in. przyczynić się do:

- założenia w 1953 r. nowego tysiąca świetlic gminnych, rozwinięcia organizacyjnej i materialnej pomocy dla wie-tlic gromadzkich Samopomocy Chłopskiej oraz dalszego konsekwentnego rozwoju sieci świetlic gminnych i gromadzkich aż do pełnego ogarnięcia nimi wszystkich gromad;
- doprowadzenia w 1954 r. punktów bibliotecznych do każdej gromady;
- podniesienia w 1953 r. liczby imprez Artosu z 9 tys. do 11 — 15 tysięcy, z założeniem, aby 25 proc. wszystkich imprez skierowanych zostało na wieś;
- przystąpienia do organizacji objazdowych teatrów wiejskich;
- rozszerzenia sieci teatrów objazdowych na woj. krakowskie, warszawskie, łódzkie, kaskawskie, gdańskie, poznańskie i zielonogórskie;
- rozszerzenia działalności filharmonii i orkiestr symfonicznych przez tworzenie zespołów pieśni i tańca, zespołów chóralnych, kameralnych zespołowanych do akcji objazdowej;
- dwukrotnego rozszerzenia akcji objazdowej muzeów, wystaw artystycznych.

Artyści twórcy, pracownicy kultury i sztuki, działacze i aktywiści masowego ruchu kulturalno-oświatowego — głosi dalsze rezolucja — zdwoją swoje wysiłki, aby pod kierownictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej spotęgować ofensywę kulturalną, która przyczyni się do jeszcze większego scementowania Frontu Narodowego.

Zgromadzeni na naradzie przedstawiciele polskiego świata kultury i sztuki stwierdzają, że w wyborach do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej entuzjastycznie poprzyję listę Frontu Narodowego i uczynimy wszystko, by zbliżające się wybory stały się świadomą manifestacją jedności i woli zwycięstwa narodu polskiego, walczącego o pokój i socjalizm.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b) na XIX Zjeździe partii

wyłożony przez sekretarza KC WKP(b) towarzysza G. M. Malenkowa

Sytuacja międzynarodowa Związku Radzieckiego

Towarzysze! Okres, jaki upłynął od XVIII Zjazdu partii, był pełen wydarzeń o światowym znaczeniu historycznym.

Druga wojna światowa wstrząsnęła do gruntu podstawi życia wielu narodów i państw i zmieniła oblicze świata. Wojna, przygotowana przez siły międzynarodowej reakcji imperialistycznej i rozpętana na Wschodzie przez militarystyczną Japonię, na Zachodzie zaś przez Niemcy hitlerowskie, pokrzyżowała plany jej inspiratorów i dzięki bohaterkiej walce narodu radzieckiego zakończyła się nieprzewidywanymi dla imperialistów wynikami.

Zamiast unicestwienia czy też osłabienia Związku Radzieckiego nastąpiło wzmocnienie ZSRR; wzrósł autorytet międzynarodowy Związku Radzieckiego. Zamiast osłabienia i rozgromienia demokracji nastąpiło odpadnięcie od kapitalizmu szeregu krajów Europy centralnej i południowo-wschodniej i umocnienie w nich ustroju demokracji ludowej. Zamiast dalszego ujarznienia ludów kolonialnych i krajów zależnych nastąpił nowy potężny wzrost walki narodowo-wyzwoleńczej w tych krajach, zaostriżył się kryzys kolonialnego systemu imperializmu. Dotkliwy cios zadało całemu światowemu systemowi imperialistycznemu historyczne zwycięstwo wielkiego narodu chińskiego. Obecnie trzecia część ludzkości jest już wyzwolona spod ucisku imperializmu, wyzwolona od kajdan wyzysku imperialistycznego.

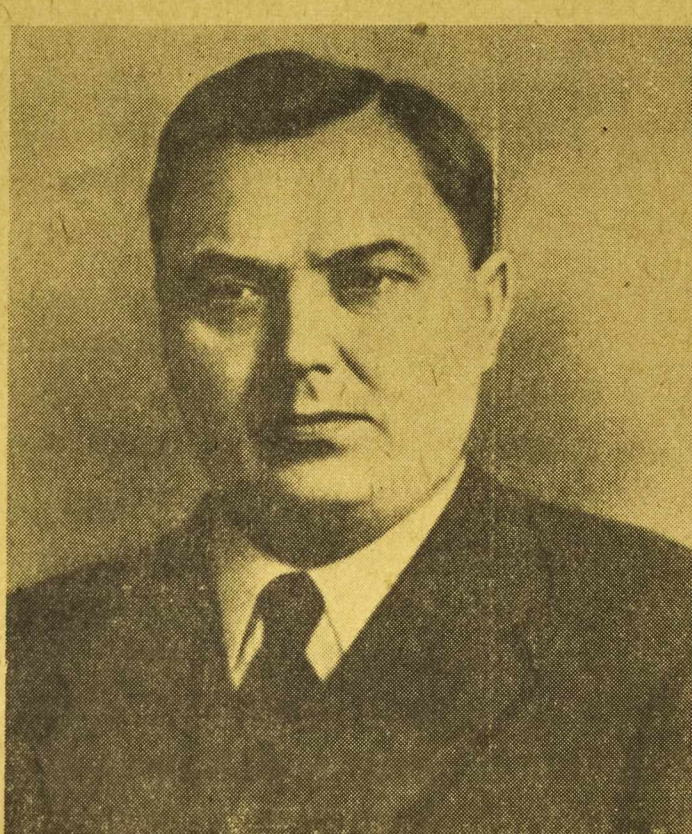
W samym świecie kapitalistycznym w wyniku wojny trzy wielkie państwa — Niemcy, Japonia i Włochy wypadły z szeregu wielkich mocarstw, zaś Francja i Anglia utraciły swoje dawne pozycje. Okres powojenny jest okresem

dalszego osłabienia światowego systemu kapitalistycznego i wzrostu sił demokracji i socjalizmu.

W dziedzinie ekonomicznej lata powojenne były latami narastania nowych trudności gospodarczych w krajach kapitalistycznych, latami wzmoczonej ekspansji imperializmu amerykańskiego i w związku z tym zaostriżenia sprzeczności pomiędzy krajami kapitalistycznymi. Sprzeczności te zostały spętane przez próby kół imperialistycznych znalezienia wyjścia z trudności gospodarczych drogą militarystyki i przygotowania nowej wojny.

W dziedzinie politycznej okres powojenny cechowało powstanie dwóch obozów — obozu agresywnego, antydemokratycznego z USA na czele i obozu miłującego pokój, demokratycznego. W ciągu tego czasu w świecie kapitalistycznym nowym ośrodkiem reakcji i agresji stały się Stany Zjednoczone i stamtąd płynęły obecnie główne niebezpieczeństwa dla sprawy pokoju, dla sprawy wolności i niepodległości narodowej ludów. W obliczu tego niebezpieczeństwa siły miłujące pokój stanęły we wszystkich krajach do zdecydowanej walki w obronie pokoju i niezawisłości narodowej swoich krajów.

Związek Radziecki kontynuował w okresie powojennym swój przetrwany przez wojnę marsz drogą wskazaną przez XVIII Zjazd partii, drogą pokojowego rozwoju i stopniowego przejścia od socjalizmu do komunizmu. Lata powojenne były latami wielkich osiągnięć w przemyśle i transporcie, w rolnictwie, we wszystkich dziedzinach nauki, kultury i sztuki. Jednocześnie były to lata dalszego utrwalenia ustroju radzieckiego,

umacniania moralno-politycznej jedności społeczeństwa radzieckiego i przyjaźni między narodami naszego kraju. Przez wszystkie te lata Związek Radziecki toczył aktywną walkę o zachowanie i umocnienie pokoju na całym świecie. Rozpatrzmy podstawowe zagadnienia sytuacji międzynarodowej.

Dalsze osłabienie światowego systemu kapitalistycznego i sytuacja gospodarcza w krajach kapitalizmu

Ogólny obraz światowej sytuacji gospodarczej w chwili obecnej cechują dwie linie rozwoju.

Jedną linią — to linią nieprzerwanego wzrostu pokojowej ekonomiki Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, ekonomiki, która nie zna kryzysów i rozwija się w celu zapewnienia maksymalnego zaspokojenia materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa. Ekonomika ta zapewnia systematyczne podnoszenie stopy życiowej mas ludowych i pełne zatrudnienie siły roboczej. Cechą charakterystyczną tej ekonomiki jest przyjaźnia współpraca gospodarcza krajów, wchodzących w skład obozu demokratycznego.

Druga linia — to linia ekonomiki kapitalizmu, którego siły wytwórcze drepcą na miejscu, ekonomiki

miotającej się w kleszczach coraz bardziej pogłębiającego się ogólnego kryzysu kapitalizmu i stale powtarzających się kryzysów ekonomicznych, linii militarystyki i jednostronnego rozwoju gospodarki produkcji pracujących na rzecz wojny, linii walki konkurencyjnej między krajami, ujarzmania jednych krajów przez inne. Taka sytuacja powstaje wskutek tego, że ekonomika ta rozwija się nie w interesie społeczeństwa, lecz w celu zapewnienia maksymalnych zysków dla kapitalistów drogą eksploatacji, ruiny i pauperyzowania przeważającej części ludności danego kraju, drogą ujarzmania i systematycznego ogrybienia narodów innych krajów, zwłaszcza krajów zafolowanych, wreszcie drogą wojen i militarystyki gospodarki narodowej.

Rozwój produkcji w ZSRR i w krajach kapitalistycznych charakterystyczne dane:

Lata	1929	1939	1943	1946	1947	1948	1949	1950	1951
ZSRR	100	552	573	466	571	721	870	1082	1266
USA	100	99	217	155	170	175	160	182	200
Anglia	100	123	danych	112	121	135	144	157	160
Francja	100	80	nie pu-	63	74	85	92	92	104
Włochy	100	108	bliko	72	93	97	103	118	134

Jak widać z przytoczonej tablicy, produkcja przemysłowa ZSRR w roku 1951 wyrażała się cyfrą 1266 proc. w stosunku do roku 1929, tzn. powiększyła się w ciągu tego okresu prawie 13-krotnie, przemysł radziecki w okresie powojennym, tak samo jak i przed wojną, kroczy niezmiennie po linii wstępującej na gruncie rozwoju produkcji pokojowej.

Z przytoczonej tablicy wynika również, iż w Stanach Zjednoczonych produkcja przemysłowa w okresie od roku 1929 do roku 1939 dreptała w miejscu, — następnie podniosła się jedynie wskutek gwałtownego zwiększenia produkcji przemysłowej w okresie drugiej wojny światowej, — po czym znacznie się skurczyła i podniosła się znowu dopiero na skutek rozwijania działań wojennych przeciwko narodowi koreańskiemu i przejścia do wzmoczonego wysiłku zbrojnego, i w związku z tym wzrosła w roku 1951 w porównaniu z rokiem 1929 dwukrotnie.

Produkcja przemysłowa Anglii wzrosła w tym samym okresie za ledwie o 60 proc., w szeregu zaś innych krajów kapitalistycznych Europy zachodniej przemysł wciąż jeszcze drepcę wokół poziomu z 1929 roku.

W europejskich krajach demokracji ludowej, mimo, że ucierpiały one wskutek wojny znacznie więcej niż kraje kapitalistyczne Europy zachodniej, przedwojenny poziom produkcji przemysłowej został przekroczony w roku 1951: w Polsce — 2,9 raza, w Czechosłowacji — 1,7 raza, na Węgrzech — 2,5 raza, w Rumunii

— 1,9 raza, w Bułgarii — 4,6 raza, w Albanii — przeszło pięciokrotnie. W krajach tych trwa również nieustanny wzrost rolnictwa, szczególnie szybko rozwija się produkcja roślin przemysłowych. Poważne sukcesy osiągnięto w dziedzinie hodowli.

Wielkie osiągnięcia w rozwoju swej gospodarki ma Niemiecka Republika Demokratyczna. W 1952 roku produkcja przemysłowa Republiki nie tylko osiągnęła poziom przedwojenny, ale przekroczyła go o 36 proc., produkcja przemysłowa była w 1951 roku 2,4 raza większa aniżeli w roku 1946, z roku na rok rośnie hutnictwo, przemysł budowy maszyn, przemysł chemiczny, produkcja energii elektrycznej. Rolnictwo przekroczyło poziom przedwojenny zarówno pod względem obszaru zasiewów, jak i pod względem wysokości plonów.

Szybko rozwija się ekonomika Chińskiej Republiki Ludowej. Naród chiński pracuje z ogromnym entuzjazmem i pomyślnie przewyższa ciężkie następstwa wieloletniej rujnującej wojny przeciwko japońskim najeźdźcom i reakcji kuomintangowskiej.

Przemysł Chin od chwili utworzenia władzy ludowo-demokratycznej rozwija się w szybkim tempie: produkcja przemysłowa w roku 1951 zwiększyła się przeszło dwukrotnie w porównaniu z rokiem 1949. Odbudowano transport kolejowy, w intensywnym tempie buduje się nowe koleje. W wyniku wielkiej reformy rolnej, przeprowadzonej przez chiński rząd lu-

dowy, osiągnięto wielkie sukcesy w rolnictwie: produkcja zbóż wzrosła w 1951 roku do 128 proc. w porównaniu z rokiem 1949, bawelny — do 252 proc. Podczas gdy w dawnych Chinach finanse kraju były w stanie całkowitego upadku i inflacja dochodziła do ogromnych rozmiarów, rząd ludowy Chin umocnił gospodarkę finansową i zapewnił walucie trwałość.

W Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej po wyzwoleniu jej od japońskich kolonizatorów nastąpił wielki rozwój gospodarki. Produkcja przemysłowa wzrosła już w 1949 roku czterokrotnie w porównaniu z rokiem 1946. Na wsi po przeprowadzeniu przez rząd ludowo-demokratyczny reformy rolnej, obszar zasiewów zwiększył się prawie o 25 proc. Znacznie wzrosła wysokość plonów wszystkich roślin uprawnych. Napad imperialistów amerykańskich przetrwał pokojową twórczą pracę mas ludowych Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej: Amerykańskie i inne wojska, występujące pod flagą ONZ, w barbarzyński sposób burzą spokojne miasta i wsie Korei północnej, jej przemysł i rolnictwo.

Wielkie sukcesy osiągnęła Mongolska Republika Ludowa w rozwoju swej ekonomiki. Z roku na rok rośnie i umacnia się gospodarka narodowa Republiki, wzrasta dobrobyt materialny i rośnie kultura narodu mongolskiego. Podstawowa dziedzina gospodarki kraju — hodowla stała się podnosi, pogłowię zwierząt gospodarskich zwiększyło się w ciągu istnienia Republiki 2,5 raza; całe pogłowię zwierząt gospodarskich jest obecnie własnością pracującego chłopstwa. Produkcja przemysłu państwowego i spółdzielczego wzrosła w ciągu ostatniego dziesięciolecia prawie trzykrotnie.

Wszystkie dane, charakteryzujące rozwój produkcji w krajach kapitalistycznych i w krajach obozu demokratycznego, świadczą, że produkcja przemysłowa krajów kapitalistycznych, nie włączając produkcji przemysłowej USA, pod względem tempa rozwoju pozostaje znacznie w tyle za tempem rozwoju przemysłu ZSRR i krajów demokracji ludowej.

Z danych tych wynika następnie, że produkcja przemysłowa krajów kapitalistycznych wzrastała w pewnej mierze jedynie w związku z przygotowaniami wojennymi i z obsługą maszyny wojennej w okresie wojny.

Druga wojna światowa nie tylko nie usunęła sprzeczności ekonomicznych i politycznych kapitalizmu, lecz przeciwnie, jeszcze bardziej zaostriżyła te sprzeczności, zdeorganizowała gospodarke krajów kapitalistycznych i pogłębiła ogólny kryzys systemu kapitalistycznego. Druga wojna światowa zawiadła na-

dzie wielkiej burżuazji państw imperialistycznych. Każde z obu ugrupowań kapitalistycznych, które wystąpiły przeciwko sobie w okresie wojny, liczyło na to, że przez użycie siły zbrojnej doprowadzi do nowego podziału świata, zagarnie nowe źródła surowców, rozszerzy rynki zbytu dla swoich towarów, a więc umocni własną sytuację gospodarczą kosztem swoich przeciwników i osiągnie panowanie nad światem.

Jednakowoż rachuby te zawiodyły mimo, że Niemcy i Japonia zostały utracone jako główni konkurenci trzech głównych krajów kapitalistycznych — USA, Anglii i Francji, przy czym kraje te, zwłaszcza USA, liczyły w związku z tym na podniesienie produkcji w swoich krajach czteropięciokrotnie, nie mniej nadzieje te poniosły całkowite fiasko. Na dobitkę odpadły od systemu kapitalistycznego Chiny i państwa ludowo-demokratyczne Europy, tworząc wraz ze Związkiem Radzieckim jednolity i potężny oboz pokoju i demokracji, przeciwstawiający się obozowi imperializmu.

Ekonomicznym następstwem utworzenia się dwóch przeciwstawnych obozów było, jak wskazuje towarzysze Stalin, to, że rozpadł się jednolity wszechogarniający rynek światowy i ukształtowały się dwa równoległe rynki światowe: rynek krajów pokojowego obozu demokratycznego i rynek krajów agresywnego obozu imperialistycznego. Rozpad jednolitego rynku światowego stanowi najważniejszy wynik ekonomiczny drugiej wojny światowej i jej następstw gospodarczych.

Dwa rynki światowe rozwijają się w przeciwnych kierunkach. Nowy demokratyczny rynek światowy nie zna trudności zbytu, gdyż chłonność jego zwiększa się z roku na rok, zgodnie z bezkryzysowym wzrostem produkcji w krajach obozu demokracji, gdyż nieprzerwany wzrost produkcji wszystkich krajów obozu demokratycznego coraz bardziej rozszerza chłonność rynku demokratycznego. Z drugiej strony mamy drugi, imperialistyczny rynek światowy nie związany z ZSRR i innymi krajami demokracji, a przez to zwożony i trapiący trudnościami zbytu wskutek przerw w kryzysów produkcji, wskutek bezrobocia i zubożenia mas, wskutek odcierania się od krajów demokratycznych. Trzeba przy tym mieć na uwadze, że w wyniku rozpadu jednolitego rynku światowego gwałtownie skurczyła się sfera zastosowania sił głównych krajów kapitalistycznych (USA, Anglia, Francja) do zasobów światowych, wskutek czego światowy rynek kapitalistyczny coraz bardziej się zwęża, warunki zbytu towarów na tym rynku pogorszyły się i nadal się pogarszają.

Z drugiej wojny światowej państwa kapitalistyczne wyszły z niejednakoymi dla siebie rezultatami, co stało się źródłem istotnych zmian w stosunkach ekonomicznych między tymi krajami. Długotrwałe działania wojenne, poniesione straty w ludziach i szkody materialne mocno podważyły gospodarkę wielu krajów, które brały udział w wojnie. Dotyczy to przede wszystkim Niemiec, Włoch i Japonii. Ogromne szkody poniosła także Francja, Holandia, Belgia i niektóre inne kraje. Nader poważnie została osłabiona Anglia.

Stany Zjednoczone wzbogaciły się na wojnie. Miliardery amerykańscy umocnili swoje pozycje ekonomiczne. Jednakowoż Stanom Zjednoczonym nie udało się przecieć osiągnąć celu, nie udało im się zdobyć panowania kapitału amerykańskiego na rynku światowym. USA liczyły na cztero-pięciokrotne podniesienie swej produkcji po utraconiu Niemiec i Japonii, a zwiększyły swoją produkcję tylko dwukrotnie, obecnie zaś stacają się w dół ku kryzysowi ekonomicznemu. Jest faktem, że Stany Zjednoczone mają obecnie nie mniej niż trzy miliony całkowicie bezrobotnych i jeszcze więcej na wprost bezrobotnych. Masowe strajki robotników jeszcze bardziej komplikują sytuację miliardersów USA. Dzieje się tak dlatego, że przemysł USA, z winy kół rządzących USA, pozabawił się takich rynków jak ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej.

Imperializm amerykański występuje dziś nie tylko jako międzynarodowy wyzyskiwacz i ciemięzca narodów, ale również jako siła dezorganizująca ekonomikę pozostałych krajów kapitalistycznych. Wykorzystując osłabienie swoich konkurentów, kapitał monopolistyczny USA zagarnął po wojnie znaczną część światowego rynku kapitalistycznego. Niszczy on wielostronnie więzi ekonomiczne między krajami kapitalistycznymi, które kształtowały się w ciągu wieków, zastępując je jednostronnymi więzami tych krajów ze Stanami Zjednoczonymi. Forsując swoją eksport drogą najciężniejszego dumpingu i odgradzając jednocześnie swój rynek wewnętrzny od importu towarów zagranicznych, co powoduje, iż naród amerykański dusi się wskutek wysokich cen, monopole amerykańskie wprowadzają coraz większe rozprężenie na światowym rynku kapitalistycznym.

Imperializm amerykański pozabawia kraje Europy zachodniej możliwości otrzymywania artykułów żywnościowych na dawnych rynkach Europy wschodniej, podczas gdy kraje zachodniej Europy zawsze eksportowały tam dużą ilość towarów przemysłowych w zamian za żywność i surowce. Taka polityka ekonomiczna imperializmu amerykańskiego nie mogła nie wywołać zaostriżenia sprzeczności między Stanami Zjednoczonymi i pozostałymi państwami kapitalistycznymi. Spośród tych sprzeczności głównymi pozostają sprzeczności między USA i Anglią. Sprzeczności te przybierają postać jawnej walki między monopolami amerykańskimi i angielskimi o źródła ropy naftowej, karczuku, kolorowych i rzadkich metali, siarki, węgla, o rynki zbytu dla swoich towarów.

Do tego należy dodać nader poważne sprzeczności pomiędzy USA i Japonią, między USA i Włochami, między USA i zachodnimi Niemcami, krajami żyjącymi pod uciskiem okupacyjnych dyktatorów USA. Byłoby naiwnością myśleć, że te pokonane kraje zgodzą się żyć bez końca pod butem amerykańskich okupantów. Byłoby głupotą myśleć, że nie spróbują one tak czy inaczej wyrwać się spod ucisku USA, aby żyć wolnym, samodzielnym życiem.

W miarę, jak kapitalizm amerykański pod przykrywką kampanii wokół „pomocy”, drogą udzielania kredytów wciąga się do ekonomiki Anglii, Francji, Włoch, zagarnia surowce: rynki zbytu w kolonialnych angielskich i francuskich, sprzeczności między USA i Anglią, między USA i Francją zaostriżają się i będą się jeszcze bardziej zaostriżać, Anglia, a w ślad za nią Francja i inne kraje kapitalistyczne usiłują wylać masę z „uległości wobec USA, ażeby zapewnić sobie samodzielną i wysokie zyski. Już obecnie kapitaliści Anglii toczą zaciepką walkę przeciwko panowaniu siły amerykańskiej w handlu międzynarodowym.

Trudności gospodarcze, w kleszczach których znalazły się kraje kapitalistyczne po wojnie, pogłębił fakt, że imperialiści sami odcięli sobie dostęp do światowego rynku demokratycznego. Stany Zjednoczone Ameryki zredukowały prawie do

zera handel ze Związkiem Radzieckim, z europejskimi krajami demokracji ludowej, przerwały handel z Chinami. Stany Zjednoczone faktycznie zabroniły nie tylko pokonanym krajom (Japonii, Niemcom, Włochom), lecz również Anglii, Francji, Holandii, Danii, Norwegii, Belgii i innym państwom kapitalistycznym sprzedawać i kupować towary na rynku krajów obozu demokratycznego. Obrót towarowy USA z krajami wchodzącymi obecnie w skład obozu demokratycznego zmniejszył się w 1951 roku w porównaniu z 1937 rokiem 10-krotnie, obrót towarowy Anglii z tymi krajami zmniejszył się 6-krotnie, a Francji — przeszło 4-krotnie.

USA i Anglia z Francją, poddać „blokadzie” ekonomicznej ZSRR, Chiny i europejskie kraje demokracji ludowej, sądziły, że w ten sposób się zdławią. W istocie rzeczy nastąpiło nie zdławienie, lecz umocnienie nowego światowego rynku demokratycznego. W ten sposób imperialiści zadali poważny cios swemu własnemu eksportowi i jeszcze bardziej spętali sprzeczności między możliwościami produkcyjnymi swego przemysłu i możliwościami zbytu jego produkcji.

Wszystko to oznacza, że w ekonomice kapitalistycznej powstały jeszcze głębsze sprzeczności, zaś cały światowy system gospodarki kapitalistycznej stał się znacznie szerszy i słabszy i jeszcze bardziej nietrwały, niż przed wojną.

Kapitałiści USA, zdając sobie sprawę z tych trudności gospodarczych, usiłują powetować je wojną w Korei, wysiłkiem zbrojeń, militarystyką przemysłu.

Imperialiści USA, Anglii i Francji rozpoczęli reakcyjną wojnę przeciwko narodowi koreańskiemu i rodmuchując historię wojenną przeciwko obozowi demokratycznemu, przedstawili gospodarkę na tor wojenny, doprowadzili do ogromnych rozmiarów militarystyki ekonomicznej i wysiłku zbrojeń we własnych krajach. W chwili obecnej coraz większą część produkcji przemysłowej tych krajów zużywa jest na wywrażenie sprzętu wojennego. Zamówienia wojenne grają decydującą rolę w podstawowych gałęziach przemysłu USA i innych krajów kapitalistycznych. W budżetach państw kapitalistycznych nieprzerwanie rośnie ciężar gatunkowy pośrednich i bezpośrednich wydatków na „wysięg zbrojeń”. Bezpośrednie wydatki wojenne w USA wzrosły z 1 miliarda dolarów w roku budżetowym 1937/38 do 58,2 miliarda dolarów w roku 1952/53 i obecnie wydatki te stanowią 74 proc. całego budżetu Stanów Zjednoczonych, podczas gdy w roku 1937/38 wydatki wojenne stanowiły 14 proc. budżetu USA; w Anglii wydatki wojenne w analogicznym okresie zwiększyły się ze 197 do 1.634 milionów funtów szterlingów i stanowią obecnie 34 proc. całego budżetu, w porównaniu z 17 proc. w okresie przedwojennym; we Francji wydatki wojenne stanowią obecnie około 40 proc. całego budżetu.

Ten niesłychany wzrost wydatków wojennych prowadzi do nieustannego wzrostu podatków i do zwiększenia inflacyjnej emisji bank notów. Gwałtowne osłabienie całego systemu finansowego krajów kapitalistycznych, które było wynikiem wojny i polityki kół rządzących Stanów Zjednoczonych, pogłębia się w dalszym ciągu. Deprecjacja pieniędzy osiągnęła niebywałe rozmiary. Siła nabywcza dolara stanowiła w r. 1951 w porównaniu z r. 1939, według oficjalnych danych upięknionych danych za ledwie 43 proc., funta szterlinga — 32 proc., franka francuskiego — 3,8 proc., lira włoskiego niecałe 2 proc.

Przejęcie na tory gospodarki wojennej dało Stanom Zjednoczonym i innym krajom kapitalistycznym możliwość podniesienia, ale tylko chwilowo, poziomu produkcji przemysłowej. Na tej podstawie ekonomicy burżuazyjni usiłują wywołać, że wielkie zamówienia wojenne mogą w nieskończoność przyczynić się do utrzymania wysokiego poziomu „aktywności gospodarczej”. Rzeczywistość jednak obala te twierdzenia. Dziś, w trzecim roku szczególnie intensywnej militarystyki gospodarki kapitalistycznej, zgnębienie skutki stają się coraz bardziej oczywiste. Czynniki wojenne — inflacyjne, prowadzą do chwilowego ożywienia koniunktury, wywołały jednostronny, wojenny rozwój ekonomiki krajów kapitalistycznych. Coraz większa część gotowej produkcji i surowców idzie na nieprodukcyjne potrzeby wojenne lub też unieruchamiana jest w postaci olbrzymich zapasów strategicznych. Jednocześnie militarystyka ekonomiczna prowadzi przez pod-

(Ciąg dalszy na str. 4)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b) na XIX Zjeździe partii

wyłożony przez sekretarza KC WKP (b) towarzysza G. M. Malenkowa

Sytuacja międzynarodowa Związku Radzieckiego

(Ciąg dalszy ze str. 3)

noszenie podatków do wypompywania środków pieniężnych z ludności. Wszystko to przekształca budżet krajów kapitalistycznych w środek ograbiania narodu przez miliardów, zmniejsza w znacznym stopniu zdolność nabywczą ludności, obniża popyt na wyroby przemysłowe i artykuły rolne, prowadzi do gwałtownego ograniczenia produkcji cywilnej i stwarza warunki dla wybuchu ostrego kryzysu ekonomicznego.

Militaryzacja gospodarki narodowej nie usuwa, lecz przeciwnie pogłębia dysproporcję między możliwościami produkcyjnymi a kurczącym się efektywnym popytem ze strony ludności, popytem, który oligarchia rządząca krajów kapitalistycznych sprowadza do skrajnego minimum, co powoduje postępującą kurczenie się chłonności rynku kapitalistycznego.

W ten sposób roznamiętnianie produkcji wojennej prowadzi nieuchronnie do narastania nowego głębokiego kryzysu ekonomicznego. Wzrost zbrojeń jest szczególnie ciężkim brzemieniem dla gospodarki krajów satelitów Stanów Zjednoczonych. Po rozpoczęciu wojny w Korei, Stany Zjednoczone wzmożyły nacisk na państwa zachodnio-europejskie, domagając się od nich coraz pełniejszego przedstawiania przez myślny na tory wojenne i olbrzymich kredytów na przygotowanie wojny, pozbawiając cywilne gałęzie produkcji tych krajów niezbędnych surowców i materiałów. Imperializm amerykański zrucił ostatecznie maskę tego, który „odbudowuje” ekonomikę krajów kapitalistycznych. Amerykańska „pomoc” jest obecnie udzielana wyłącznie na zbrojenia, na przygotowanie nowej wojny. Wzrost zbrojeń, prowadzony przez władze Anglii, Francji, Niemiec zachodnich, Belgii, Norwegii i innych krajów kapitalistycznych, pod dyktando monopolu amerykańskich, burzy gospodarkę tych krajów i popycha je do katastrofy.

Miliardery, którzy podporządkowali sobie państwo burżuazyjne i dyktują mu politykę przygotowują do nowej wojny i wysiłku zbrojeń, zgarniając dziś kolosalne zyski. Wzrost zbrojeń stał się dla miliardarów, a przede wszystkim dla monopolu, dla miliardów USA, źródłem niebywałego wzbogacenia. Nawet według pomniejszonych oficjalnych danych, zyski kapitalistycznych monopolu Stanów Zjednoczonych wzrosły z 3,3 miliarda dolarów w 1938 r. do 42,9 miliarda dolarów w 1951 r. — to jest wzrost 13-krotnie. Olbrzymie zyski otrzymują angielskie bogactwo — monopol, jak również kapitalistyczne monopole Francji, Włoch, Japonii i innych krajów, mimo że ekonomia tych krajów znajduje się w stanie długotrwałego zastoj.

Jednocześnie militaryzacja doprowadziła do gwałtownego pogorszenia się warunków bytu mas ludowych. Wzrost podatków, zwiększenie cen artykułów powszechnego użytku i inflacja zmogły względnie i bezwzględnie zubożenie ludności pracującej. W Stanach Zjednoczonych podatki bezpośrednio płacone przez ludność wzrosły w bieżącym roku budżetowym w porównaniu z rokiem budżetowym 1937 — 1938, nawet przy uwzględnieniu deprecjacji pieniądza, przeszło 12-krotnie. W krajach zachodnio-europejskich, w których nawet przed drugą wojną światową ciężary podatkowe były bardzo znaczne, podatki w analogicznym okresie wzrosły: w Anglii — 2-krotnie, we Francji — 2,6 raza, we Włoszech — półtorakrotnie.

Nawet jawnie pomniejszone oficjalne wskaźniki kosztów utrzymania i cen detalicznych świadczą o niestannym wzroście drożyzny, która szczególnie się zmogła po agresji amerykańskiej w Korei. W tych warunkach polityka „zamrażania” plac, realizowana przez kapitalistów przy poparciu pravicowych socjalistów i reakcyjnych przywódców związkowych, doprowadziła do znacznego obniżenia realnej wartości plac robotników i urzędników. We Francji i we Włoszech realna wartość plac robotników wynosi w 1952 r. mniej niż połowę wartości przedwojennej, a w Anglii jest o 20 proc. niższa niż przed wojną. Koszty utrzymania w Stanach Zjednoczonych, według danych Związku Zawodowego Robotników Przemysłu Elektrotechnicznego, wzrosły w porównaniu z 1939 prawie trzykrotnie. Mimo wzrostu produkcji wojennej, w krajach kapitalistycznych zwiększa się liczba bezrobotnych i półbezrobotnych. We Włoszech i w Niemczech zachodnich bezrobocie przekracza poziom najcięższych lat światowego kryzysu gospodarczego 1929/1933.

— we Włoszech jest przeszło 2 miliony całkowicie bezrobotnych i jeszcze więcej częściowo bezrobotnych, a w Niemczech zachodnich — prawie 3 miliony całkowicie i częściowo bezrobotnych. W Japonii jest około 10 milionów całkowicie i częściowo bezrobotnych. Stany Zjednoczone mają co najmniej 3 miliony całkowicie bezrobotnych i co najmniej 10 milionów częściowo bezrobotnych. Wzrasta bezrobocie w Anglii, przekraczając już pół miliona osób. Tak niewielki kraj jak Belgia liczy przeszło 300.000 bezrobotnych.

Postępujące pogarszanie się sytuacji materialnej szerokich warstw ludności w związku z wycięciem zbrojeń prowadzi do nieustannego narastania niezadowolenia w masach ludowych i do wzmożenia ich walki przeciwko obniżaniu poziomu życia i przeciwko całej polityce przygotowań do nowej wojny. Sprzecznymi klasami między imperialistyczną burżuazją a klasą robotniczą i całą ludnością pracującą gwałtownie się zaostrzają. Fa-

la strajków zatacza coraz szersze kręgi w całym świecie kapitalistycznym.

Sytuacja światowego systemu kapitalistycznego komplikuje się obecnie przez to, że w wyniku wojny i nowego zrywu walki narodowo-wyzwoleńczej w krajach kolonialnych i zależnych odbywa się taktycznie rozpad kolonialnego systemu imperializmu.

Bezpośrednim rezultatem rozgromienia Niemiec faszystowskich i imperialistycznej Japonii było przezwyciężenie imperializmu w Chinach, w Korei, w Vietnamie, gdzie na miejsce półkolonii i kolonii powstały Republiki Ludowe. Zwycięstwo narodu chińskiego w jeszcze większym stopniu zrewolucjonizowało Wschód i przyczyniło się do wzmożenia walki wyzwoleniczej uścisnionych przez imperializm narodów.

W okresie powojennym jeszcze bardziej pogłębiły się sprzeczności między metropoliami i koloniami. Anglia, Francja, Belgia i inne, mocarstwa kolonialne dążą do skom-

pensowania kosztem kolonii ciężarów, jakie nakłada na nie militarystyka ich ekonomiki i ekspansja Stanów Zjednoczonych. Jednocześnie imperialiści amerykańscy przenikają do kolonii i do sfery wpływów tych mocarstw kolonialnych zdobywając tam sobie pozycje, zwiększając wysiłki przeciwko swym angielskim i francuskim „sojusznikom”, przyczyniając się swoimi poczynaniami do dalszego pogłębienia kryzysu kolonialnego systemu imperializmu. Terytorium wielu krajów kolonialnych i zależnych (Egipt, Iran, Syria, Maroko, Tunis i inne) jest wykorzystywane dla zakładania baz wojennych, a ich ludność jest przygotowywana do roli „mięsa armatniego” w przyszłej wojnie.

W wyniku długotrwałego ucisku imperialistów i wskutek istnienia przeżytków feudalizmu, ekonomika krajów kolonialnych i zależnych, a zwłaszcza rolnictwo, znajduje się w stanie upadku. Dziesiątki milionów

ludzi w Indiach, w Indonezji, Iranie i w krajach Afryki stale głodują a olbrzymia ilość ludzi padła ofiarą głodowej śmierci.

Grabięczy wysiłek krajów kolonialnych i zależnych przez mocarstwa imperialistyczne prowadzi do tego, że rozwój sił wytwórczych w tych krajach ulega zahamowaniu, że zdolność nabywcza ludności znajduje się na skrajnie niskim poziomie i że rynek zbytu dla produkcji przemysłowej kurczy się. Wszystko to, jak ciężki kamień u nóg, ciężnie gospodarkę świata kapitalistycznego w dół, zaostrzając wewnętrzne sprzeczności światowego systemu kapitalistycznego jako całości.

Narody krajów kolonialnych i zależnych stawiają coraz bardziej zdecydowany opór imperialistycznym ciemiężcom. O wzrastającym rozmachu ruchu narodowo-wyzwoleńczego świadczy walka narodów Wietnamu, Birmy, Malajów, Filipin, Indonezji, wzrost oporu narodowego w Indiach, Iranie, Egipcie i w innych krajach.

Zaostrzenie się sytuacji międzynarodowej

Groźba nowej wojny ze strony agresywnego bloku amerykańsko - angielskiego

Walka narodów o pokój

Pod znakiem przygotowań do nowej wojny rozwijała się w okresie powojennym działalność kol rządzących Stanów Zjednoczonych, Anglii, Francji również w dziedzinie stosunków międzynarodowych.

Niemal bezpośrednio po zakończeniu drugiej wojny światowej, Stany Zjednoczone poruciły uzgodniony kurs polityki, prowadzony przez sojuszników z okresu wojny i utrwalony w uchwałach konferencji mocarstw w Teheranie, Jarcie i Poczdamie. Stany Zjednoczone zaczęły agresywny kurs polityki, stawiając świat w obliczu niebezpieczeństwa nowej wojny.

Ludzie, którzy rządzą Stanami Zjednoczonymi sformułowali dość szerokie cele swej agresywnej polityki. Już w r. 1945 Truman zarządził objęcie stanowiska prezydenta Stanów Zjednoczonych, oświadczył, że „zwycięstwo postawiło naród amerykański wobec stałej i palącej konieczności kierowania światem”.

W okresie późniejszym Truman i inni politycy amerykańscy ponawiali niejednokrotnie pretensje do „kierowania światem przez Stany Zjednoczone”. To nastawienie na zdobycie panowania nad światem, na podporządkowanie wszystkich innych krajów jest głównym motywem całej polityki imperialistycznej oligarchii amerykańskiej.

Procedury Stanów Zjednoczonych wiedzieli oczywiście, że zdobycie drogi pokojowej panowania nad innymi narodami jest niemożliwe. Wiedzieli o dosłownym Hitlerowców, którzy także usiłowali zdobyć panowanie nad innymi krajami, że nie można nawet marzyć o panowaniu nad światem bez zastosowania przemocy, bez rozpoczęcia nowej wojny. Wobec tego postanowili złożyć pokój, przygotować nową wojnę, a ponieważ ZSRR jest głównym przeciwnikiem nowej wojny, główną ostoją pokoju, prowadzili Stany Zjednoczone do rozpadu przeciwko ZSRR i innym obrońcom pokoju. W ten sposób powstał agresywny blok północnoatlantycki, zmierzający w ukryciu przed ZSRR, poza jego plecami. Aby zaś ukryć przed narodem agresywny cel tego bloku i oszukać naród, ogłosili oni, że blok ten jest „obronnym” blokiem przeciwko „komunizmowi”, przeciwko Związkowi Radzieckiemu, który zamierza rzekomo napisać na Stany Zjednoczone, na Anglię, na Francję i innych członków bloku.

W tym samym zbrodniczym celu zakładane są amerykańskie bazy wojenne w różnych krajach, leżących w pobliżu granic radzieckich.

W tym samym zbrodniczym celu koła rządzące Stanów Zjednoczonych remilitaryzują Niemcy zachodnie i Japonię, koła rządzące Stanów Zjednoczonych i ich zwolennicy odbudowują w oczach całego świata te dwa ogniska drugiej wojny światowej, dla których zlikwidowania narody przelewały krew w tej wojnie.

Napaść Stanów Zjednoczonych na Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną oznaczała przejście

bloku amerykańsko-angielskiego od przygotowania agresywnej wojny do bezpośrednich aktów agresji. Naród koreański, który w braterskim sojuszu z innymi ochotnikami chińskimi bohatercko broni wolności i niepodległości swojej ojczyzny i stawia skuteczny opór gwałcicielom pokoju, budzi gorącą sympatię całej demokratycznej i milijardów ludzkości (burzliwe oklaski).

Sytuacja międzynarodowa wzięta jako całość ma w chwili obecnej szereg specyficznych rysów i cech charakterystycznych, spośród których należy podkreślić następujące:

Główne mocarstwo agresywne — Stany Zjednoczone — popędza usilnie ku wojnie inne kraje kapitalistyczne, przede wszystkim te, które należą do bloku północnoatlantyckiego, jak również kraje pokonane w drugiej wojnie światowej — Niemcy zachodnie, Włochy, Japonię. Wodźcy amerykańscy, dyktując swą wolę, określają dla wszystkich uczestników bloku cele wojny, jej kierunek, siły, które mają wziąć w niej udział, oraz decydują o innych sprawach, związanych z przygotowaniem wojny.

Ludzie, którzy rządzą Stanami Zjednoczonymi, oświadczyli, że czerpią z radością z tego, że takimi idealami, jak utworzenie „wspólnoty wolnych krajów”. Oświadczają oni raz po raz, że Stany Zjednoczone, Anglia, Francja, Turcja, Grecja stanowią „wspólnotę wolnych krajów”, podczas gdy ZSRR i republiki ludowo-demokratyczne są rzekomo „niewolnymi” krajami. Rozumiemy to w ten sposób, że w Stanach Zjednoczonych, Anglii, Francji, Turcji i w innych krajach kapitalistycznych rzeczywistość istnieje „wolność”, ale nie wolność dla ludu, lecz wolność wyzysku i ograbiania ludu. Jeśli natomiast chodzi o ZSRR i kraje demokracji ludowej, to rzeczywistość nie ma tam takiej „wolności”, ponieważ od dawna już zlikwidowano w tych krajach wolność wyzysku i ograbiania mas pracujących (Oklaski). Oto czym pysznją się — jak się okazuje — heroldowie „amerykańskiego stylu życia”.

W istocie rzeczy polityka Stanów Zjednoczonych w stosunku do zachodnio-europejskich i innych kapitalistycznych „przyjaciół” jest polityką nie demokratyczną, lecz imperialistyczną. Pod sztandarem „antykommunizmu” i „obrony wolności” Stany Zjednoczone faktycznie podporządkowują sobie i ograbniają stare, dawno uformowane państwa burżuazyjne i ich kolonie. Dymna zasłona „walki z komunizmem” potrzebna jest imperialistom amerykańskim podobnie jak dawniej Hitlerowi w tym celu, aby odwrócić uwagę od ich prawdziwych, zaborczych zamiarów. Prowadzą w stosunku do Anglii, Francji i innych krajów kapitalistycznych politykę imperialistyczną, Stany Zjednoczone są na tyle — mówiąc iagadnie — pozbawione skromności, że udają szerszego przyjaciela tych krajów. Dobry przyjaciel! Doświadcz swych młodszych partnerów, ograbia ich i ujarzma, smaga gdzie popadnie i na dobiełek dogaduje „bądźmy przyjaciółmi”, co w języku amerykańskich potentatów fi-

nansowych oznacza — najpierw ty mnie powiesz, a później ja na tobie pojadę (śmiech na sali).

Wolne ogień państwa kapitalistyczne — Anglia, Francja, Holandia, Belgia, Norwegia rezygnują dziś w istocie rzeczy ze swej polityki narodowej i prowadzą politykę poddyktowaną przez imperialistów amerykańskich. Oddają swe terytoria dla zakładania amerykańskich wojennych baz zaopatrzeniowych i wypadowych, wystawiając tym samym na ciosy w wypadku działań wojennych swe własne kraje. Wysługują się Stanom Zjednoczonym, zawierają one sojusze i bloki wymierzone przeciwko interesom narodowym swych państw. Jaskrawym tego przykładem jest postępowanie francuskich kół rządzących, które własnymi rękami dopomagają w odbudowie najgorszego odwiecznego wroga Francji — militarysty niemieckiej. Angielscy działacze, zarówno konserwatywni, jak laburzystowskie na, długo zaciągnęli się na młodszych partnerów Stanów Zjednoczonych, zobowiązując się tym samym do prowadzenia nie własnej polityki narodowej, lecz polityki amerykańskiej. Wskutek polityki tej cierpi już ciężko naród angielski i trzecie wszystkie szwy imperium brytyjskiego.

Angielskie organa propagandy twierdzą przy tym, jakoby komunisty burzyli imperium brytyjskie. Ale koła rządzące imperium brytyjskiego nie mogą nie widzieć oczywistych faktów, świadczących, że posiadłość imperium brytyjskiego zagarniają nie komuniści, lecz miliardery amerykańscy. Czyż to komuniści, a nie miliardery amerykańscy opanowali Kanadę, opanowały Australię, Nową Zelandię, wypierają Anglię ze Strefy Kanalu Sueskiego i z rynków Ameryki Łacińskiej, z Bliskiego i Środkowego Wschodu, zagarniają okręgi naftowe, którymi włada Anglia?

Fakty mówią, iż żaden wróg Anglii nie zadawał jej tak ciężkich ciosów i nie pozbawiał Anglii — kawalek po kawalku — jej imperium, jak to czyni jej „przyjaciel” amerykański. „Przyjaciel” ten znajduje się wraz z Anglią w jednym bloku i wykorzystuje ziemie angielską na bazy lotnicze, stawiając ją tym samym w cięższej, powiedzielibyśmy, niebezpiecznej sytuacji, przy czym udaje jeszcze zbawcę Anglii przed „komunizmem radzieckim”.

Co się tyczy takich „wolnych” krajów, jak Grecja, Turcja, Jugosławia, to zdążyły już one przekształcić się w kolonie amerykańskie, a władcy Jugosławii, wszystkim ci tito, kardele, rankowicze, dziłasy, pijade i inni — dawno objęli służbę jako agenci amerykańscy, wykonujący szpiegowsko-dywersyjne zlecenia swych „szefów” amerykańskich przeciwko ZSRR i krajom demokracji ludowej.

Koła rządzące Francji, Włoch, Anglii, Niemiec zachodnich, Japonii wprężyły się do rydwanu imperializmu amerykańskiego, wyrzekając się swej narodowej, samodzielnej polityki zagranicznej. Prawdą jest, iż rządząca oligarchia tych krajów zaprzęda tym samym interesy narodowe swych krajów i

podpisuje własne bankructwo. Ale oligarchia ta woli poświęcić interesy narodowe swych państw, spóźniając się pomocy od imperialistycznych opiekunów za Oceanem, którym swym własnym narodem, których obawia się bardziej, niż obcego jarzma imperialistycznego.

Bezpośrednią odpowiedzialność za tę anarchozadną politykę kół rządzących ponoszą również pravicowi socjaldemokraci, przede wszystkim kierownictwo angielskie: Labour Party, Francuskiej Partii Socjalistycznej i Socjal-Demokratycznej Partii Niemiec zachodnich, Pravicowi socjaliści Szwecji, Danii, Norwegii, Finlandii, Austrii i innych krajów kroczą śladami swych kompanów i w ciągu całego okresu po drugiej wojnie światowej zaciekle walczą przeciwko milijardom pokój i demokratycznym siłom narodów. Współczesna pravicowa socjaldemokracja na dodatek do swej starej roli pacholków własnej burżuazji, przekształciła się w agencję obcego, amerykańskiego imperializmu i spełnia jego najniebezpieczniejsze polecenia w dziedzinie przygotowywania wojny i w walce przeciwko swym własnym narodom.

Cecha charakterystyczna strategii imperializmu amerykańskiego polega na tym, że jego politykę budują swe plany wojenne na wykorzystaniu obcych terytoriów i obcych armii, przede wszystkim zachodnio-niemieckiej i japońskiej, jak również angielskiej, francuskiej, włoskiej, — na wykorzystaniu innych narodów, które winny, w myśl zamierzeń strategów amerykańskich, stać się ślepym narzędziem i mięsem armatnym w walce monopolistów amerykańskich o zdobycie panowania nad światem.

Ale już obecnie co trzeci i drugi politycy w europejskich i innych krajach kapitalistycznych, nie zaślepieni wrogocią wobec Związku Radzieckiego, wyraźnie widzą, do jakiej otchłani wciągają ich rozwydrzeni awanturnicy amerykańscy i zacyniają występować przeciwko wojnie. Należy przypuszczać, że w krajach, skazywanych na rolę pokójnych pionków dyktatorów amerykańskich, znajdują się prawdziwie pokojowe, demokratyczne siły, które będą prowadziły własną, samodzielną, pokojową politykę i znajdą wyjście z tej ślepej uliczki, w którą wpędzili ich dyktatorzy amerykańscy. Kraje europejskie i inne, wkraczając na tę nową drogę, znajdą pełne zrozumienie ze strony wszystkich milijardów pokójnych państw. (Burzliwe oklaski).

Koła rządzące Stanów Zjednoczonych, pragnąc zamaskować swą zaborczą politykę, usiłują przedstawić tzw. „zimmną wojnę” przeciwko obozowi demokratycznemu jako pokojową obronną politykę i straszą swe narody nieistniejącym niebezpieczeństwem napaści ze strony ZSRR. Maskowanie agresywnych planów i już prowadzonych działań wojennych przez prowodyrów bloku atlantyckiego demagogiczna, pokojowa frazeologia stanowi charakterystyczny rys ich polityki. Chodzi o to, że obecnie nie tak łatwo rzucić narody, które poznały

dopiero niedawno cały ciężar krwawych działań wojennych, do nowej wojny, do wojny przeciwko milijardom pokójnym narodom. Stąd te starania agresywnego wilka atlantyckiego, by przywdziać owczą skórę.

W tych warunkach byłoby rzecz niebezpieczną nie doceniać szkodliwości faryzeuszowskiej, pokojowej maski współczesnych agresorów.

Przygotowaniom do wojny towarzyszy niesłychane rozpasanie militarysty, ogarniające całe życie i byt ludności krajów obozu imperialistycznego, wsieklą ofensywną reakcją przeciwko masom pracującym i faszycją całego reżimu w tych krajach.

Jeśli imperialiści hitlerowscy, przygotowując się do drugiej wojny światowej, wprowadzili w swoim kraju faszizm, to obecnie imperialiści amerykańscy, przygotowując się do nowej wojny, wprowadzają bestialski reżim faszystowski nie tylko w USA, lecz również w innych krajach, przede wszystkim tam, gdzie siły pokoju i demokracji są szczególnie poważne, jak np. we Francji, we Włoszech, w Japonii. Koła rządzące tych krajów, wykonując haniebną misję poddyktowaną przez soldateskę amerykańską, podjęły wojnę przeciwko swym narodom. Przy tym amerykańskie siły zbrojne, stacjonujące poza granicami USA, spełniają rolę karnych oddziałów żandarmerii.

Obecnie imperializm amerykański występuje już nie tylko jako agresor, lecz również jako żandarm świata, usiłujący zdławić wolność wszędzie, gdzie tylko możliwe, i narzucić faszyczm.

Przeciwko temu żandarmowi świata już teraz narasta fala nieawności, oporu ze strony gnębionych przez niego narodów.

Wszystko to świadczy o osłabieniu pozycji imperialistów i prowadzi do gwałtownego zaostrzenia walki w tonie obozu imperialistycznego między siłami reakcji faszystowskiej a demokratycznymi siłami narodów w krajach imperialistycznych. Taki stan rzeczy brzemienisty jest w bardzo poważne konsekwencje dla podlegaczy wojennych.

W związku z narastającą groźbą wojny rozszerza się ogólnonarodowy ruch w obronie pokoju, powstaje antywojenna koalicja rozmaitych klas i warstw społecznych, zainteresowanych w położeniu kresu napięciu międzynarodowemu i w zapobieżeniu nowej wojnie światowej. Podlegaczom wojennym nie udaje się przedstawić tego bezpartyjnego, pokojowego, demokratycznego ruchu jako ruchu partyjnego, rzekomo komunistycznego. Fakt, że Apel Sztokholmski podpisał 500 milionów ludzi, apel zaś z żądaniem zawarcia paktu pokoju między pięcioma wielkimi mocarstwami — przeszło 600 milionów, jest najlepszym zaprzeczeniem tego twierdzenia podlegaczy wojennych i wskaźnikiem olbrzymiego rozmachu tego bezpartyjnego, demokratycznego ruchu w obronie pokoju.

Ten pokojowy ruch nie ma na celu likwidacji kapitalizmu, albowiem nie jest on socjalistycznym lekiem demokratycznym ruchem setek milionów ludzi. Obrońcy pokoju wysuwają takie żądania i propozycje, które powinny przyczynić się do utrzymania pokoju, do zapobieżenia nowej wojnie. Osiągnięcie tego celu byłoby w obecnych warunkach historycznych ogromnym zwycięstwem sprawy demokracji i pokoju.

Obecny układ sił między obozem imperializmu i wojny a obozem demokracji i pokoju czyni te perspektywy najpełniej realną. Po raz pierwszy w dziejach istnieje potężny i zwarty oboz milijardów pokójnych państw. W krajach kapitalistycznych podniósł się stopień zorganizowania klasy robotniczej, powstały potężne demokratyczne międzynarodowe organizacje robotników, chłopów, kobiet, młodzieży. Wyrosły i okrzepły partie komunistyczne, które prowadzą bohaterką walkę o sprawę pokoju.

W walce z niebezpieczeństwem nowej wojny zainteresowane są narody wszystkich krajów, w tym również szerokie masy w Stanach Zjednoczonych, ponieważ w wypadku wojny ucierpią one nie mniej niż ludność innych krajów. Wojna w Korei, pomimo ogromnej przewagi techniki amerykańskiej, przyniosła już narodowi amerykańskiemu setki tysięcy zabitych i rannych. Nie trudno zrozumieć jak kolosalne ofiary ponieść będzie naród (Ciąg dalszy na str. 5)

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP (b) na XIX Zjeździe partii

wy ogłoszony przez sekretarza KC WKP (b) towarzysza G. M. Malenkowa

(Ciąg dalszy ze str. 4)

amerykański, jeśli spasieni wodzirejsi finansowi USA rzucą go do wojny przeciwko miłującym pokój narodom.

Obecnie chodzi o to, aby jeszcze wyżej podnieść aktywność mas ludowych, zmocnić stopień zorganizowania obronców pokoju, nieustan-

nie demaskować podżegaczy wojennych i nie dopuścić do omontowania narodów siecią kłamstw. Okiełznać i izolować awanturników z obozu imperialistycznych agresorów, którzy w imię swych zysków usiłują wciągnąć narody do krwawej rzezi — oto naczelną zadanie całej postępowej i miłującej pokój ludzkości. (Długotrwałe oklaski).

Związek Radziecki w walce o utrzymanie i utrwalenie pokoju

Zasadnicza linia partii w dziedzinie polityki zagranicznej była i jest nadal polityką pokoju między narodami, polityką zapewnienia bezpieczeństwa naszej socjalistycznej ojczyźnie.

Partia komunistyczna od pierwszych dni istnienia państwa radzieckiego proklamowała i realizuje w praktyce politykę pokoju i przyjaznych stosunków między narodami. W ciągu całego okresu między dwiema wojnami światowymi Związek Radziecki wytrwale bronił sprawy pokoju, walczył na arenie międzynarodowej przeciwko groźbie nowej wojny, domagając się stanowczo prowadzenia polityki zbrojowego bezpieczeństwa i zbrojowego odparcia agresora. Nie jest winą Związku Radzieckiego, że reakcyjne koła USA i krajów zachodnio-europejskich torpedowały politykę bezpieczeństwa zbrojowego, zachęcały Niemcy hitlerowskie do agresji i doprowadziły do rozpętania drugiej wojny światowej.

Broniąc konsekwentnie politykę pokoju, partia nasza, pamiętając o wrogim otoczeniu, umacniała jednocześnie nieustannie obronę kraju, aby spotkać wroga w pełnym uzbrojeniu.

W roku 1939, gdy rozpalał się już pożar nowej wojny, towarzysze Stalin na XVIII Zjeździe Partii pod kręślił podstawowe zasady radzieckiej polityki zagranicznej, wskazując, że „Jesteśmy zwolennikami pokoju i wzmocnienia rzeczowych stosunków ze wszystkimi krajami, stajemy i będziemy stali na tym stanowisku, o ile kraje te będą przestrzegały takich samych stosunków ze Związkiem Radzieckim, o ile nie będą one usiłowały naruszyć interesów naszego kraju”. Jednocześnie towarzysze Stalin ostrzegł agresorów, oświadczając, że „nie boimy się groźb ze strony napastników i gotowi jesteśmy odpowiedzieć podobnym ciosem na każdy cios podżegaczy wojennych, usiłujących pogwałcić nietykalność granic radzieckich”.

I gdy Niemcy hitlerowskie zdradziły namierzone na naszą ojczyznę, naród radziecki udzielił drugocześnie odprawy wrogowi i pobił go na głowę. Cały świat przekonał się, że partia nasza nie rzuca słów na wiatr (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Po zakończeniu drugiej wojny światowej, partia kontynuowała politykę zagraniczną, zmierzającą do zapewnienia ugruntowanego i długotrwałego pokoju oraz do rozwoju współpracy międzynarodowej. Rząd radziecki wysunął powszechnie znany program mający na celu zapobieżenie wojnie.

O pokojowej polityce Związku Radzieckiego świadczy nie tylko propozycja, którą zgłasza, lecz i wniezione zmiany. Po zakończeniu wojny Związek Radziecki dokonał znacznej redukcji swych sił zbrojnych, których liczebność w chwili obecnej nie przekracza sił istniejących przed wojną. Rząd radziecki wycofał po wojnie w możliwie najszybszym terminie swe wojska z terytorium Chin, Korei, Norwegii, Czechosłowacji, Jugosławii, Bułgarii, dokąd wojska te wkroczyły w toku operacji wojennych przeciwko faszystowskiemu agresorowi. Uważając, że walka przeciwko ludobójczej propagandzie nowej wojny odgrywa doniosłą rolę w rozładowaniu atmosfery międzynarodowej, Rada Najwyższa ZSRR uchwaliła 12 marca 1951 roku ustawę o obronie pokoju i uznała propagandę wojenną za najcięższą zbrodnię przeciwko ludzkości, dając tym samym przykład innym państwom.

W najważniejszych komplikacjach, które wywołują się na arenie międzynarodowej w ciągu ostatnich lat, właśnie Związek Radziecki wysunął propozycje, dające podstawę do pokojowego uregulowania spornych problemów. Wystarczy przypomnieć, że właśnie ze strony radzieckiej wysunięte zostały propozycje, które posłużyły jako podstawa rokowań w sprawie rozejmu w Korei.

Rząd Związku Radzieckiego przywiązuje dużą wagę do Organizacji Narodów Zjednoczonych, uważając, że mogłaby ona być doniosłym środkiem utrzymania pokoju. Jednakże w chwili obecnej Stany Zjednoczone przekształcają ONZ z organu współpracy międzynarodowej, jakim winna ona być w myśl statutu,

w organ swej dyktatorskiej polityki w walce przeciwko pokojowi i postępującej nią dla osłonięcia swych agresywnych działań. Jednakże pomimo ogromnych trudności, które sprawia maszyną do głosowania utworzona przez Stany Zjednoczone w Organizacji Narodów Zjednoczonych, Związek Radziecki broni tam pozycji pokoju, walczy o przyjęcie realnych, wypływających z obecnej sytuacji międzynarodowej, propozycji, zmierzających do okiełznania sił agresji, do zapobieżenia nowej wojnie i położenia kresu działaniom wojennym tam, gdzie już się one odbywają.

Byłoby niesłuszne uważać, że wojna może być wymierzona tylko przeciwko państwu radzieckiemu. Jak wiadomo pierwsza wojna światowa została przez imperialistów rozpętana na długo przed powstaniem ZSRR. Druga wojna światowa rozpoczęła się jako wojna między państwami kapitalistycznymi i same państwa kapitalistyczne silnie ucierpiały na skutek tej wojny. Sprzecznym rozdzierającą obecnie oblicz imperialistycznym mogą doprowadzić do wojny jednego państwa kapitalistycznego z drugim. Uwzględniając wszystkie te okoliczności, Związek Radziecki walczy o zapobieżenie wszelkiej wojnie między państwami, wypowiadając się za pokojowym uregulowaniem konfliktów i rozbieżności międzynarodowych.

Jednakże w swej polityce zmierzającej do zapewnienia długotrwałego pokoju Związek Radziecki znajduje się w obliczu faktu agresywnej polityki kół rządzących USA. Wojownicze koła amerykańskie usiłują przy tym zważyć winę na niewinnego i wszelkimi sposobami rozdmuchują swą kłamliwą propagandę o rzekomej groźbie ze strony Związku Radzieckiego. Jeśli chodzi o te kłamliwe bajdurzenia o Związku Radzieckim, to byłoby śmieszne rozchodzić się na temat ich całkowitej bezpodstawności. Bezsporne fakty świadczą o tym, kto jest w rzeczywistości agresorem.

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone rozpętują wyścig zbrojeń, odgrywają się od zakazu broni atomowej i bakteriologicznej oraz od redukcji zbrojeń klasycznych, podczas gdy Związek Radziecki proponuje zakaz broni atomowej i bakteriologicznej oraz redukcję innych zbrojeń i sił zbrojnych.

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone montują agresywne bloki przeciwko miłującym pokój narodom, podczas gdy układy zawarte przez Związek Radziecki z obcymi państwami mają na celu wyłącznie walkę przeciwko wznowieniu agresji japońskiej lub niemieckiej.

Wszystkim wiadomo, że Stany Zjednoczone napadły na Koreę i dały do jej ujarznienia, podczas gdy Związek Radziecki od chwili zakończenia drugiej wojny światowej nigdzie nie prowadzi żadnych działań wojennych.

Stany Zjednoczone dokonują agresji również przeciwko Chinom. Zagarnęły one odwieczną chińską ziemię — wyspę Tajwan. Ich siły lotnicze bombardują terytorium chińskie, gwałcąc wszystkie powszechnie przyjęte normy prawa międzynarodowego. Wszystkim wiadomo, że siły lotnicze ZSRR nikogo nie bombardują, że ZSRR nie zagarnia żadnych obcych terytoriów. Takie są bezsporne fakty.

Przechodząc do naszych stosunków z Anglią i Francją, należy powiedzieć, że stosunki te powinny być kształtowane w myśl tych układów, które zostały przez nas zawarte z tymi państwami w czasie drugiej wojny światowej i które przewidują współpracę z tymi krajami w okresie powojennym. Jednakże rządy Anglii i Francji brutalnie naruszają te układy. Ci, którzy rządzą w Anglii i Francji, wbrew uroczystemu przyrzeczeniom o współpracy powojennej, udzielonym Związkowi Radzieckiemu w owym czasie, gdy prowadził on krwawą wojnę o wyzwolenie narodów Europy z niemieckiej niewoli faszystowskiej, włączyli się całkowicie do realizacji agresywnych planów imperialistów amerykańskich,

wymierzonych przeciwko miłującym pokój państwom. Jest rzeczą zrozumiałą, że wobec takiego stanowiska rządów Anglii i Francji nasze stosunki z tymi krajami pozostawiają wiele do życzenia. Stanowisko ZSRR wobec USA, Anglii, Francji i innych państw burżuazyjnych jest jasne, i na temat tego stanowiska niejednokrotnie z naszej strony składano oświadczenia. Związek Radziecki również obecnie gotów jest do współpracy z tymi państwami, mając na względzie przestrzeganie pokojowych norm międzynarodowych oraz zapewnienie długotrwałego pokoju (Okłaski).

W stosunku do krajów pokonanych — Niemiec, Włoch i Japonii — rząd radziecki prowadzi politykę, różniącą się zasadniczo od polityki mocarstw imperialistycznych.

Obecność radzieckiego państwa socjalistycznego wśród zwycięzców stworzyła dla narodów państw pokonanych zupełnie nową, nie spotykaną dawniej w dziejach sytuację i możliwości. Polityka państwa radzieckiego otwiera przed każdym krajem, który podpisał bezwarunkową kapitulację, możliwość pokojowego, demokratycznego rozwoju, rozbudowy jego cywilnego przemysłu i rolnictwa, zbytu produktów na rynkach zagranicznych, stworzenia narodowych sił zbrojnych niezbędnych dla obrony kraju. Zgodnie z porozumieniem poczdamskim, Związek Radziecki konsekwentnie prowadzi politykę, zmierzającą do jak najszybszego zawarcia traktatu pokojowego z Niemcami, wycofania z Niemiec wszystkich wojsk okupacyjnych oraz do utworzenia jednolitych, niezależnych, pokojowych, demokratycznych Niemiec, mając na względzie, że istnienie takich Niemiec obok istnienia miłującego pokój Związku Radzieckiego wyklucza możliwość nowych wojen w Europie i uniemożliwia ujarznienie krajów europejskich przez imperialistów świata. (Długotrwałe oklaski).

Można mieć nadzieję, że naród niemiecki, przed którym stoi dwuletni albo półtoroletni trud, albo stać się landsknechtem imperialistów amerykańskich i angielskich, wybierze słuszną drogę — drogę pokoju! (Okłaski).

To samo należy powiedzieć również w stosunku do Włoch; bratniemu narodowi włoskiemu Związek Radziecki życzy całkowitego przywrócenia jego niezawisłości narodowej. (Okłaski).

Rząd radziecki uważa, że Japonia również powinna stać się niezależnym, demokratycznym, pokojowym państwem, jak to przewidują

wały wspólne uchwały sojuszników. (Okłaski).

Rząd radziecki odmówił podpisania jednostronnego traktatu podpisanego przez dyktatorów amerykańskich na konferencji w San Francisco, ponieważ traktat ten depcze zasady deklaracji kairskiej i poczdamskiej, porozumienia jaitańskiego oraz zmierza do przekształcenia Japonii w amerykańską bazę wojenną na Dalekim Wschodzie. Narody Związku Radzieckiego żywią głęboki szacunek do narodu japońskiego, który zmuszony jest znieść jarzmo obcej niewoli, oraz wierzą, że wywalczy on niezawisłość narodową swej ojczyzny i pójdzie drogą pokoju. (Okłaski).

Radziecka polityka pokoju i bezpieczeństwa narodów wychodzi z założenia, że pokojowe współistnienie kapitalizmu i komunizmu oraz ich współpraca jest całkowicie możliwa pod warunkiem istnienia obopólnej chęci współpracy, gotowości wykonywania przyjętych zobowiązań oraz przestrzegania zasady równouprawnienia i nieingerencji w wewnętrzne sprawy innych państw.

Związek Radziecki zawsze wypowiadał się i obecnie wypowiada się za rozwój handlu i współpracy z innymi krajami, bez względu na różnice systemów społecznych. Partia będzie prowadziła tę politykę również nadal na zasadzie wzajemnych korzyści. (Okłaski).

Podczas gdy wojownicze koła amerykańskie — angielskie twierdzą, że tylko wysięg zbrojeń zapewnia pełne zatrudnienie przemysłowi krajów kapitalistycznych, to w rzeczywistości istnieje inna perspektywa — perspektywa rozwoju i rozszerzenia stosunków handlowych między wszystkimi krajami, bez względu na różnice ich systemów społecznych, co może dać na wiele lat zatrudnienie przemysłowi krajów wysoko uprzemysłowionych, zapewnić państwom mającym nadmiar produkcji jej zbyt do innych państw, dopomóc w rozwoju gospodarki krajów gospodarczo zaostalych i usprawnić tym samym długotrwałą współpracę ekonomiczną.

Całkowita jedynomyślność łączy Związek Radziecki i prowadzonej przez niego polityce pokojowej z innymi demokratycznymi, miłującymi pokój państwami — Chińską Republiką Ludową, Polską, Rumunią, Czechosłowacją, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiecką Republiką Demokratyczną, Koreańską Republiką Ludową — Demokratyczną, Mongolską Republiką Ludową. Stosunki ZSRR z tymi krajami sta-

nowią wzór całkowicie nowych stosunków między państwami, w dziejach dotąd nie spotykanych. Są one oparte na zasadach równouprawnienia, współpracy gospodarczej i poszanowania niezawisłości narodowej. Wierny układom o pomocy wzajemnej ZSRR udziela i udzielać będzie pomocy i poparcia w dalszym umocnieniu i rozwoju tych krajów. (Burzliwe oklaski).

Jesteśmy przekonani, że w pokojowym współzawodnictwie z kapitalizmem, socjalistyczny system gospodarki będzie z roku na rok coraz dobitniej wykazywał swą wyższość nad kapitalistycznym systemem gospodarki. Ale nie zamierzamy wcale narzucać komukolwiek przemocą naszej ideologii lub naszego ustroju ekonomicznego. „Eksport rewolucji — to bzdura. Każdy kraj, jeśli tego zapagnie, sam dokona rewolucji, a jeśli nie zechce, to rewolucji nie będzie” — mówi towarzysze Stalin.

Prowadząc nieugięte politykę pokojowej współpracy ze wszystkimi krajami, Związek Radziecki uwzględnia jednocześnie istnienie niebezpieczeństwa nowej agresji ze strony rozwydrzonych podżegaczy wojennych. Dlatego też umacnia on i będzie umacniać swą obronność. (Okłaski).

Związek Radziecki nie boi się groźb podżegaczy wojennych. Naród nasz ma doświadczenie walki z agresorami i bić ich — to dla niego nie pierwszą. Naród radziecki bił agresorów jeszcze w czasie wojny domowej, kiedy państwo radzieckie było młode i stosunkowo słabe, bił ich podczas drugiej wojny światowej i bić ich będzie również w przyszłości, jeżeli ośmielą się napasać na naszą ojczyznę. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

Zadania partii w dziedzinie polityki zagranicznej

1 Kontynuować walkę przeciwko przygotowywaniu i rozpętywaniu nowej wojny, zespałać w imię utrzymania pokoju potężny antywojenny front demokratyczny, zacierać wieży przyjaźni i solidarności ze zwolennikami pokoju na całym świecie, wytrwale demaskować wszelkie przygotowania do nowej wojny, wszelkie kłopoty i intrzygi podżegaczy wojennych,

2 prowadzić nadal politykę współpracy międzynarodowej i rozwoju stosunków rzeczowych ze wszystkimi krajami,

3 umacniać i rozwijać stosunki nierozzerwalnej przyjaźni z Chińską Republiką Ludową, z europejskimi państwami ludowo-demokratycznymi — z Węgarami, Czechosłowacją, Rumunią, Węgrami, Bułgarią, Albanią, Niemiecką Republiką Demokratyczną, Koreańską Republiką Ludową — Demokratyczną i z Mongolską Republiką Ludową,

4 nieustannie umacniać potęgę obronną państwa radzieckiego i wzmagać naszą gotowość do udzielenia drugocześnie odprawy wszelkim agresorom. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

Nie wolno nie uwzględnić faktów z przeszłości. A fakty te świadczą, że w wyniku pierwszej wojny światowej od systemu kapitalizmu odpadła Rosja, a w wyniku drugiej wojny światowej od systemu kapitalizmu odpadł już szereg krajów Europy i Azji. Istnieją wszelkie podstawy, aby przypuszczać, że trzecia wojna światowa spowoduje rozpad światowego systemu kapitalistycznego. (Długotrwałe oklaski).

Oto, że tak powiem, perspektywa wojny i jej następstw, jeżeli zostanie ona narzucona narodom przez podżegaczy wojennych, przez agresorów.

Ale istnieje inna perspektywa, perspektywa utrzymania pokoju, perspektywa pokoju między narodami. Perspektywa ta wymaga zakazu propagandy wojennej zgodnie z uchwałą ONZ, zakazu broni atomowej i bakteriologicznej, konsekwentnej redukcji sił zbrojnych wielkich mocarstw, zawarcia paktu pokoju między mocarstwami, rozszerzenia stosunków handlowych między krajami, przywrócenia jednolitego rynku międzynarodowego oraz innych analogicznych środków zmierzających do umocnienia pokoju. (Długotrwałe oklaski).

Realizacja tych środków umocni pokój, wybawi narody od strachu przed groźbą wojny, poloży kres niesłychanemu trwoniению zasobów materialnych na zbrojenia i przygotowania do niszczyielskiej wojny oraz pozwoli wykorzystać te zasoby dla dobra narodów. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

Związek Radziecki jest za realizacją tych środków, za perspektywą pokoju między narodami. (Burzliwe, długotrwałe oklaski).

II Sytuacja wewnętrzna Związku Radzieckiego

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkow oświadczył m. in.:

Cechą charakterystyczną okresu sprawozdawczego jest dalsze umocnienie sytuacji wewnętrznej Związku Radzieckiego, rozwój całej gospodarki narodowej i kultury socjalistycznej.

W ciągu dwóch pierwszych lat po XVIII Zjeździe partii masy pracujące naszego kraju kontynuowały pomyślnie realizację trzeciej Pięciolatki i doprowadziły do dalszego umocnienia Związku Radzieckiego. W latach tych osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Pokojując pracę ludzi radzieckich przerwała zdradziecka napasła Niemiec faszystowskich na ZSRR. Rozpoczął się trudny okres w dziejach państwa radzieckiego — okres wielkiej wojny narodowej. W toku tej wojny klasa robotnicza, chłopstwo kołchozowe, inteligencja radziecka — zarówno na froncie, jak i na zapleczu — wykazały wysoki poziom uświadomienia i wierność wobec swej ojczyzny.

Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem, Związek Radziecki wkroczył w nowy pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radzieckie o własnych siłach, własnymi środkami, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pchnęło ją naprzód, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego.

Sukcesy na polu odbudowy przemysłu i rolnictwa pozwoliły już w 1947 roku na zniesienie kartkowego systemu zaopatrywania ludności w artykuły spożywcze i towary

przemysłowe oraz na przeprowadzenie reformy walutowej. Posunęła się, jak również przeprowadzona pięciokrotnie obniżka cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych, zwiększyła się nabyczą rubla radzieckiego i zapewnił wzrost dobrobytu mas pracujących. W 1950 roku kurs rubla oparty został na złocie i podwyższony w stosunku do walut obcych.

Sukcesy osiągnięte w odbudowie i rozwoju ekonomiki umożliwiły państwu radzieckiemu przystąpienie do praktycznej realizacji nowych, ważnych zadań gospodarczych, między innymi takich, jak budowa potężnych elektrowni wodnych na Woldze i Dnieprze, budowa wielkich kanałów dla żeglugi i irygacji, stworzenie ochronnych pasów leśnych na rozległym obszarze kraju.

Historyczne wydarzenia, jakie zaszły w okresie sprawozdawczym,

Dalszy rozwój gospodarki narodowej ZSRR a) Przemysł

W latach 5-letek przedwojennych zrealizowane zostało w ZSRR socjalistyczne uprzemysłowienie. Potężny przemysł stał się podstawą rozwoju całej gospodarki narodowej i przygotowania kraju do aktywnej obrony. Lata wojny potwierdziły ze szczególną siłą słuszność linii generalnej naszej partii — linii uprzemysłowienia kraju. Realizacja polityki uprzemysłowienia ZSRR miała decydujące znaczenie dla losów narodu radzieckiego i uratowała naszą ojczyznę przed ujarzmieniem.

dowodzą, że radziecki ustrój społeczny i państwowy jest nie tylko najlepszą formą organizacji ekonomicznego i kulturalnego rozwoju kraju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu dla odparcia wroga w okresie wojny. Wydarzenia te dowiodły również ogromnego wzrostu aktywności politycznej mas pracujących, dalszego umocnienia jedności moralno-politycznej narodu radzieckiego, skupionego wokół Partii Komunistycznej, dalszego umocnienia braterskiej wspólnoty narodów ZSRR i pogłębienia patriotyzmu radzieckiego.

Naród nasz jest niezłomnie zdecydowany nadal ofiarnie pracować dla dobra ojczyzny socjalistycznej, zaszczytnie wykonać historyczne zadanie budowy społeczeństwa komunistycznego. (Burzliwe długotrwałe oklaski).

W ciężkich warunkach wojny partia potrafiła szybko przestawić przemysł na tory wojenne. Do-

wschodnich okręgów ewakuowano ze strefy działań wojennych urządzenia wszystkich najważniejszych zakładów przemysłowych. Państwo radzieckie znalazło w latach wojny dość sił i środków nie tylko do szybkiego uruchomienia ewakuowanych zakładów, lecz również do przyspieszonej budowy nowych przedsiębiorstw, głównie zakładów ciężkiego przemysłu. Mimo przejściowej okupacji przez najeźdźców faszystowskich ważnych pod względem gospodarczym okręgów kraju, przemysł w toku wojny produkował dla frontu w rosnących z roku na rok ilościach wszystkie rodzaje uzbrojenia i amunicji.

Po zakończeniu wojny przemysł przeszedł od produkcji wojennej do produkcji cywilnej. Partia postawiła zadanie rozwinięcia na szeroką skalę przede wszystkim ciężkiego przemysłu, szczególnie hutnictwa, przemysłu paliw i energetyki, gdyż bez ciężkiego przemysłu nie można było rozwiązać zadania odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej. Jednocześnie partia zwróciła szczególną uwagę na zwiększenie produkcji towarów powszechnego użytku w celu podniesienia stopy życiowej ludności.

Dalszy ciąg referatu sprawozdawczego Komitetu Centralnego WKP (b) PODAMY w numerze jutrzejszym

Jan Gawelko przeschepił na grunt spółdzielni produkcyjnej w Pastuchowie doświadczenia kołchozów radzieckich

Dla uczczenia XIX Zjazdu WKP (b) spółdzielcy odstawiili 14 ton ziemniaków ponad plan

SPÓDZIELCY z Pastuchowa udowodnili, że powiatowy sztandar przechodni za najlepsze wyniki w pracy dostał się we własne ręce. Swoje przodujące stanowisko w powiecie umocnili spółdzielnia wzorowym wykonaniem obowiązków wobec państwa.

Najnowszy środek przeciwgoścowy i wiele innych cennych leków produkuje obecnie przemysł krajowy

W STAROGARDZIE odbyła się ostatnio krajowa narada kierowników przedsiębiorstw przemysłu farmaceutycznego z udziałem wiceministra przemysłu chemicznego — inż. Fr. Ulaka. Na naradzie podkreślono, że w br. przemysł farmaceutyczny uruchomił produkcję wielu cennych środków leczniczych. M. inn. Krakowskie Zakłady Farmaceutyczne rozpoczęły produkcję chloroecyliny (środka przeciw tyfusowi) oraz hydrozydu, skutecznego leku przeciw gruźlicy. W Jeleniogórskich Zakładach Farmaceutycznych produkuje się A.O.T.H. — najnowszy środek przeciwgoścowy. Starogardzkie Zakłady Farmaceutyczne poważnie zwiększyły również produkcję salicylanów, kilkakrotnie wzrosła produkcja penicyliny oraz wielu innych środków farmaceutycznych importowanych do niedawna z zagranicy. Zgodnie z Planem 6-letnim rozbudowane zostaną w 1953 r. m. in. Pabianickie Zakłady Chemiczne, Tarchomińskie, Grodzkie i Krakowskie Zakłady Farmaceutyczne. Wielokrotnie wzrosła także produkcja środków przeciwbólowych — piramidonu i antypiryny oraz witaminy C, hydrozydu, koraminy i wielu innych środków leczniczych.

Pladem naszych notatek

ZMIANA NA LEPSZE
Zarząd Powszechnej Spółdzielni w Świdnicy zawiadamia, że w gospodach PSS w Świdnicach zaczęły duże zmiany na lepsze. W gospodach tych dokonano zmian personalnych, rozpoczęto systematyczne szkolenie personelu, wyposażono gospody w nowy sprzęt oraz zorganizowano współpracę między załogami poszczególnych gospód.
Zmiany te nastąpiły po naszym artykule, w którym skrytykowałyśmy niedociągnięcia we wspomnianych placówkach. (zm)

Wykonując swoje zobowiązania dla poparcia Programu Wyborczego Frontu Narodowego i na cześć XIX Zjazdu WKP(b) spółdzielnia w Pastuchowie odstawiła na miesiąc przed terminem 114 ton 400 kg zboża. Plan dostawy mleka został dwukrotnie przekroczony. 3320 kg żywności sprzedano do tej pory. O 14 ton przekroczyli spółdzielcy plan obowiązkowej dostawy ziemniaków i zapowiedzieli sprzedaż jeszcze 20 ton po całkowitym zakończeniu wykopów. Kredyty bankowe, podatki, opłaty ubezpieczeniowe zostały już dawno uregulowane.
12 września zjechali do Pastuchowa aktywiści chłopcy z całego powiatu świdnickiego. W Domu Ludowym odbyło się zebranie wyborcze. Spółdzielcy spotkali nowe, wielkie wyróżnienie: jeden spośród nich, ich przewodniczący — Jan Gawelko został wybrany kandydatem na posła do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

JAN GAWELKO nie urodził się w Polsce. Światło dzienne ujrzało w dalekiej Syberii, w Mińsk-Dworiańsku. Tam właśnie po upadku powstania styczniowego zesłał go jego dziadek.

W 1929 roku, gdy Gawelko był 7-letnim chłopcem, założono we wsi kołchoz. Przewodniczącym wybrano jego ojca.
Płynęły lata. Wraz z Jankiem rosła siła kołchozu i dobrobyt ludzi radzieckich.
Wróg postanowił zniszczyć dorobek wielkiego Kraju Rad. Jan Gawelko, żołnierz Armii Czerwonej, brał udział w obronie Moskwy. W 1943 roku był jednym z pierwszej dziesiątki, która zgłosiła się ochotniczo do Dywizji Kościuszkowskiej. U boku radzieckich towarzyszy broni wkroczył na ziemię polską.
W czasie wojny poznał Zosie — kaprala kobiecego batalionu Wojska Polskiego. Po rozgromieniu faszystów, ożenił się z nią i pozostał już w nowopoznanej ojczyźnie.
Jan Gawelko jest przewodniczącym spółdzielni Pastuchów od chwili jej założenia. Blisko trzy lata. Przechodził na grunt spółdzielni całe swoje doświadczenie kołchozowe. Wydzwignął ją na czołowe miejsce. Nie dziwnego, że chłopci darzą go wielką sympatią i bezgranicznym wprost zaufaniem.

W CZERWCU Jan Gawelko powrócił do Pastuchowa z 2-tygodniowej wycieczki chłopów polskich do Związku Radzieckiego.

Zwiedzając kołchozy, nie ograniczał się jedynie do podziwiania. Już wówczas snuł śmiałe projekty, rozważał możliwości jak najszybszego zastosowania nowoczesnych metod gospodarki kołchozowej w Pastuchowie.
Pierwsze wrażenia z pobytu na Ukrainie, którymi zaraz po przyjeździe podzielił się z chłopami, wywołały zrozumiałe zainteresowanie. Przed spółdzielnią w Pastuchowie otworzyły się nowe perspektywy rozwoju.
Jan Gawelko opowie nam sam o tym, co widział w Związku Radzieckim:
— Gdyśmy się zbliżyli do kołchozu im. Chruszczowa koło Połtawy, nad gospodarstwem krążyły dwa samoloty. Później dowiedzieliśmy się, że opryskiwały one drzewa ogromnego sadu, który rozciąga się na przestrzeni 320 hektarów. Podziwialiśmy ten las owocowy i zdumienie nas brało, gdy wyliczono nam, jakie daje dochody. Poznaliśmy tam 75-letniego staruszka Iwana, który zarządza sadem. Nie chciało mi się wprost wierzyć, gdy

snych metod gospodarki kołchozowej w Pastuchowie.
— Gdyśmy się zbliżyli do kołchozu im. Chruszczowa koło Połtawy, nad gospodarstwem krążyły dwa samoloty. Później dowiedzieliśmy się, że opryskiwały one drzewa ogromnego sadu, który rozciąga się na przestrzeni 320 hektarów. Podziwialiśmy ten las owocowy i zdumienie nas brało, gdy wyliczono nam, jakie daje dochody. Poznaliśmy tam 75-letniego staruszka Iwana, który zarządza sadem. Nie chciało mi się wprost wierzyć, gdy

Jaskinię sprzed 20 tys. lat odkryli pod Zawierciem naukowcy łódzcy

EKIPA naukowców łódzkiego ośrodka badań archeologicznych odkryła w okolicach Zawiercia jaskinię z tzw. okresu magdałeńskiego będącego ostatnim okresem starszej epoki kamienia (ok. 20 tys. lat przed naszą erą). Człowiek ówczesny znajdował schronienie w jaskiniach i pieczarach skalnych.

Pierwsze badania na terenie jaskini pod Zawierciem dały interesujące wyniki w postaci licznego wyrobów z krzemienia, grotnów, strzał, ozdób, narzędzi z kości, noszących ślady zdobnictwa.

przewodniczący kołchozu powiedział nam, że Iwan Nikołajewicz jest studentem Instytutu Ogrodnictwa w Kijowie. Utrzymuje stały kontakt korespondencyjny z uczelnią i jeździ tam na egzaminy.
Interesowały mnie szczególnie: organizacja pracy, hodowla bydła, zwiększenie udoju, uprawy specjalne. Dlatego też mam dokładne notatki o tzw. zielonej taśmie paszy. Sieje się różne gatunki traw w odpowiednich odstępach czasu i w ten sposób uzyskuje się dla bydła zieloną paszę od wiosny aż do zimy.

W sowchozie im. Szewczenki oglądaliśmy doskonale prowadzone ogrodnictwo. Dojrzewają tam ogórki i pomidory przez okrągły rok. W czerwcu sowchoźnicy mieli już trzy hektary pod szkłem, a planują załóżć inspekty na jeszcze 4 hektarach.

Kołchoz „Zorza życia” zaimponował nam pięknymi uprawami kukurydzy i hodowlą bydła.
Wycieczka Jana Gawelko po Związku Radzieckim nie pozostała jedynie miłym wspomnieniem. 33 spółdzielców z Pastuchowa zapaliło się do pomysłów przewodniczącego. Po rozszerzeniu hodowli bydła, trzody chlewnej i ogrodnictwa, rentowność spółdzielni znacznie wzrosła.

W ciągu kilku miesięcy odremontowano oborę i stajnię, zbudowano chlewnię na 50 tuczników. Areal spółdzielcy — 260 ha, zwiększył się przed kilku tygodniami o 60 hektarów, otrzymanych z zapasu ziemi. Staną się one wielką bazą hodowlaną. Na przyszły rok spółdzielcy planują budowę obory na 60 sztuk bydła i założenie ogrodnictwa na 5-ciu hektarach.

Na zebraniu wyborczym, spółdzielca Marian Lasak powiedział: — Jan Gawelko otworzył nam szeroko oczy na wieś naszą, których przedtem nie dostrzegaliśmy, albo dostrzec nie chcieliśmy. Poprowadził nas drogą, która nazywa się — dobrobyt. Jesteśmy dumni z naszego przewodniczącego — nauczył nas żyć i myśleć po nowemu. (Zet)

Radosny bilans realizacji zobowiązań dla uczczenia XIX Zjazdu WKP (b)

(Dokończenie ze str. 1-ej)
bezpośrednio na węglu oraz 3.829 inżynierów i techników.
Dzięki realizacji zobowiązań wiele kopalń osiągnęło we wrześniu wysokie przekroczenie planów produkcyjnych.
W ogólnym wyniku górnictwo węglowe, wykonując zobowiązanie wydobycia we wrześniu o 359 tys. ton węgla więcej niż w sierpniu, wykonując plan miesięczny, osiągając jednocześnie w stosunku do poprzedniego miesiąca wzrost ogólnej wydajności pracy o 2,3 proc.

HUTNICTWO
W PRZEMYSLE hutniczym zwycięsko realizują swe zobowiązania zakłady hut: „Bobrek”, „Zawiercie”, „Pokój”, „Kościuszków”, „Ostrowiec”, im. Dzierżyńskiego, huta cynku „Szopienice” i szereg innych.
I tak np. zakłaga wydziału wielkopięcowego huty „Bobrek”, która podjęła zobowiązanie wyprodukować w ciągu września i października br. 500 ton surowki ponad plan, już w dniu 1 października osiągnęła 557 ton ponad plan, jednocześnie zakłaga zmniejszyła zużycie koksu o 35 kg na każdą tonę surowki.
Na wyróżnienie zasługuje stalownia huty „Kościuszków”. Zakłaga jej zobowiązała się dać ponad plan 200 ton stali, a po wypełnieniu tego zobowiązania podjęła dalsze w wysokości 500 ton i to zobowiązanie do końca września zostało zrealizowane z nadwyżką.

PRZEMYSŁ MASZYNOWY
WIELKIE sukcesy w realizacji zobowiązań osiągnęły również zakłady przemysłu maszynowego. Zakłaga Zakładów Mechanicznych „Ursus” wykonała podjęte zobowiązanie i dała ponad plan we wrześniu br. 10 ciagników.
Zakłaga Fabryki Samochodów Ciężarowych im. Bolesława Bieruta w Lublinie wykonała swe zobowiązanie i dała ponad plan 16 samochodów „Lublin”.
Zakłady im. J. Stalina w Poznaniu podjęły zobowiązania wyprodukowania do końca br. ponad plan 12 sztuk parowozów to jest po 3 szt. miesięcznie oraz 5 sztuk wagonów osobowych ponad plany miesięczne do końca br.

PRZEMYSŁ CHEMICZNY
ZAKŁADY elektrod węglowych im. 1 Maja w Raciborzu, które zainicjowały współzawodnictwo przedzjazdowe w przemyśle chemicznym, wykonały plan wrześniowy w 119 proc.
Zakłady Azotowe im. Dzierżyńskiego w Tarnowie wykonały plan produkcyjny w m-cu wrześniu w

103 proc. Największym sukcesem zakłogi jest wyprodukowanie ponad plan 106 ton amoniaku syntetycznego.
Największy zakład włókienniczy — zakłady tomaszowskie wykonały plan wrześniowy w 104,6 proc.
Kaletniańskie zakłady celulozowo-papiernicze wykonały plan wrześniowy w 108,9 proc. Poważnym osiągnięciem zakładów w wykonaniu zobowiązań było wyprodukowanie 801 ton celulozy ponad plan.

Zakłady Przemysłu Gumowego Piastów wykonały plan wrześniowy w 106,7 proc. we wszystkich asortymentach.
Zakłady Przemysłu Chemicznego w Pabianicach wykonały plan w m-cu wrześniu w 105,2 proc.

ENERGETYKA
EFEKTEM gospodarczym wykonania we wrześniu zobowiązań w energetyce było podniesienie mocy dyspozycji i wyprodukowanie ponad plan 9.000.000 kWh.

PRZEMYSŁ WŁÓKIENNICZY
INICJATORZY przedzjazdowego współzawodnictwa we włókienniczym — zakłaga Zakładów Bawełnianych im. F. Dzierżyńskiego w Łodzi wykonała we wrześniu ponad plan 132 tysiące metrów tkanin, podnosząc równocześnie o 2 proc. ilość tkanin pierwszego gatunku.
W przemyśle odzieżowym realizując zobowiązania zaoferowano we wrześniu w stosunku do norm tkanin wełnianych 1.660 m, tkanin bawełnianych 9.773 m, a artykułów chemicznych na sumę 91.575 zł. Jednocześnie podniesiono wydatnie ilość odzieży pierwszego gatunku.

BUDOWNICTWO
MURARZE, cieśle, zbrojarze i inni robotnicy budowlani walczą wraz z personelem inżynieryjno-technicznym o skrócenie czasu budów w stosunku do harmonogramów i o wyższą jakość wykonawstwa.
W współzawodnictwie uczestniczy 107 tysięcy robotników w budownictwie przemysłowym i ponad 100 tysięcy w mieszkaniowym.
Brygady budowlane wprowadzają coraz szersze listy gwarancyjne, którym gwarantują, użytkownikom wysoką jakość budów.
Poważne osiągnięcia notują budowniczości kombinatu Nowa Huta — największej inwestycji w kraju. Oddali oni w wyniku współzawodnictwa przedzjazdowego, dotrzymując terminu, już wyprzedzając, 17 nowych obiektów dla Nowej Huty.
Przewodniczący CRZZ stwierdził, że duże sukcesy w realizacji zobowiązań uzyskali również zakłogi innych przemysłów.
Dotychczasowe wyniki współzawodnictwa świadczą o wysokiej świadomości politycznej przodujących załóg naszego przemysłu, o wytrwałości w pracy i zapałe, który wcielił nowe rzesze robotników, techników i inżynierów walczą do walki o pokonanie trudności i wykonanie planów gospodarczych.

Nasza Jadzia

— Widzi pan, co za tempo.
— Pewnie że tempo, ale co z tego. W takim tempie można tu pracować najwyżej miesiąc.
— Ma pan rację. Za miesiąc tu nikt nie będzie pracował, bo dom będzie gotów.
Szwedem Nystroemem, który doznał do wielkiej formy dopiero po Igrzyskach Olimpijskich. Ma on już blisko 40 lat, dużą wytrzymałość i raczej odpowiada mu dystans 10 tys. metrów.
Heino, z którym tyle razy spotykałem się na bieżni, troszkę się zestarzał i chyba nie powróci do dawnej klasy.
— Prosimy o kilka słów o polskich biegaczach.
— Graj jest chyba najzdolniejszy, ale Krzyszkowiak niewiele mu ustępuje. Graj ma więcej dynamiki, posiada zadatki na wyrobienie rzeczywistej niebezpiecznego długiego finiszu, tak ważnego w naszej konkurencji.
Z obu tych chłopców, jeśli będą oczywiście systematycznie pracować i prowadzić sportowy tryb życia, mogą wyrosnąć biegacze dużej klasy.
— Szwargot jest też zdolny, lecz brak mu jak gdyby koncentracji i zaciętości.
Zła pogoda — Szwargot skarży się będzie na ciężką bieżnię. Wieje wiatr — też będzie mu przeszkadzać.
A tu trzeba zaciąć zęby i nie zalamywać się tak drobnymi przeciwnościami. Każdy zawodnik ma chwile słabości i przechodzi kryzys w czasie biegu. Ale nie trzeba się z tymi rzeczami zdradzać w momencie, kiedy strzał startera nie poderwał nas jeszcze do walki. Trzeba umieć się przetrwać!
Bez siły woli i trudnej sztuki opanowania własnych słabości —

Wenau K. Molnar napisał B. Tomaszewski BIEG DO SŁAWY (7)

ku, dopiero co powrócił ze stadionu, gdzie odbył solidną porcję swego codziennego treningu.
Rozmowa z mistrzem olimpijskim potoczyła się warkotem. Emil chętnie udzielał odpowiedzi na każde postawione pytanie.
— Który bieg był najcięższy w pana karierze, majorze? — padło pierwsze pytanie, które miało zarazem położyć kres naszym redakcyjnym dyskusjom.
Zatopek chwilę się namyślał: — Najcięższym biegiem w mojej karierze — mówi — był jeden maraton w Helsinkach. Każdy debiut jest trudny. Byłem dobrze przygotowany, ale maraton... maraton to jedyna, wyjątkowo ciężka konkurencja. Przebiec 42 km, to nie bagatela. Długi to spacer i zmęczenie każdego, „biegnie się nie po żużlu, lecz po twardej nawierzchni ulic, po asfalcie i betonie.
Kiedy ukończyłem bieg, nogi miałem ciężkie, jakby do każdej przylepił się wielki kamień.
Następnego dnia, zgodnie ze swym zwyczajem, poszedłem na trening. Co przebiegłem sto metrów — muszę przystanąć. Powiem krótko — ledwo łaziłem na nogach. Gdybym najpierw musiał startować w maratonie, a dopiero póź-

DR GORNOF MA GŁOS
Emil, którego od kilku dni gościśmy w Warszawie, przygotowuje się do dzisiejszego startu. Będzie startował na naszych oczach. Wraz z młodym i zdolnym Grajem, z pracowitym i wytrwałym Szwargotem.
Niedawno wrócił z Helsinek do ojczyzny, opromieniony sławą, której nie zna chyba żaden sportowiec na świecie.
Czy jest fenomenem?
— Tak jest. — Fenomenem pracy, jak powiedzieliśmy na wstępie, dzielnym człowiekiem o wielkiej, niepożytej sile woli.
Opiekun lekarski Zatopka, dr Zdenek Gornof z instytutu medycyny sportowej Uniwersytetu w Pradze, twierdzi, że Emil zawdzięcza swe sukcesy przede wszystkim wzorowemu trybowi życia.
Zatopek nigdy jeszcze nie chorował poważnie, nie używa alkoholu, bardzo regularnie trenuje. Dr Gornof zaprzeczył przypuszczeniu niektórych lekarzy z zachodu, jakoby serce Zatopka było nie normalnie rozwinięte. Emil Zatopek jest zupełnie normalnym człowiekiem, który pilnym treningiem, higienicznym trybem życia i siłą woli doszedł do sukcesów, jakich przed nim nikt nie osiągnął.
Jest znowu tak jak o dzień — na boisku wśród młodych, wpatrzonych weń jak w tęczę, szczęśliwych chłopców i dziewcząt Ludowej Czechosłowacji. Trenuje wraz z nimi, uczy ich i przekazuje doświadczenia.

7 Październik

Wtorek

Marka

Wschód słońca — godz. 5.47, Zachód słońca — godz. 17.00.

TELEFONY:

POGOTOWIE RATUNKOWE — 44-44, 55-55. STRAZ POZARNA — 08. DZIAŁ MIEJSKI „SŁOWA POLSKIEGO” — 45-33. DYŻURY APTEK 5. X. br.: SPOL. Nr 16 — ul. Traugutta 57. SPOL. Nr 9 — ul. Kurzy Targ 4. SPOL. Nr 18 — ul. Obronców Pokoju 41. SPOL. Nr 12 — ul. Piastowska 36.

DYŻURY SZPITALI: KLINIKA CHIRURGICZNA II — ul. C. Skłodowskiej 66/68. KLINIKA WĘWNETRZNA IIIA — ul. Pasteura 4. KLINIKA PEDIATRYCZNA — ul. Wrońskiego 13. KLINIKA LARYNGOLOGICZNA — ul. Chałubińskiego 2. KLINIKA OCZNA — ul. Chałubińskiego 2-a, tel. 55-55 (stały dyżur okulistyczny).

Spacerkiem

W PILCZYCACH jest sklep MHD, który rozprowadza mleko między zakłady pracy i mieszkańcy tej dzielnicy. Rozprowadza — ale nie zawsze skutecznie.

Ostatnio przez trzy dni, a mianowicie 2, 3 i 4 bm. mieszkańcom Pilczyc nie było dane skosztować ani kropelki tego napoju. Stali klienci wyżej wspomnianego sklepu, którzy znają z wyjątkiem MHD twierdzą, że w najbliższych dniach nadzieje związane z transportem mleka i nikt nie będzie, jak się to mówi, stratny.

Są jednak i tacy, którzy uważają, że mleko jest konieczne codziennie i nikt nie ma zamiaru wypiąć w ciągu jednego dnia kilka zaległych porcji. Metoda uderzeniowa w konsumpcji mleka nie działa zbyt dobrze na system trawienny i z tego powodu prosimy MHD, by przystosowało się do istoty potrzeb swoich odbiorców.

(Jak)

Na'ęży się

JEDNA z najbardziej zaniedbanych dzielnic wrocławskich jest Muchobór Wielki. Oto, co pisze na temat bolączek mieszkańców tej dzielnicy, koresp. L. Harpeniuk.

Na przystanku autobusowym linii „M”, podobnie jak w całej dzielnicy, brak jest jakiegokolwiek oświetlenia. W sklepie PSS nr 161 nie można nabyć wielu artykułów pierwszej potrzeby, m.in. soli (!) i octu.

Interpelowana w tej sprawie sprzedawczyni odpowiedziała datą z niewyobrażalnym spokojem: „Zamówię towar, jak ze sklepu zostaną zabrane puste skrzynki” (!?)

Stuszenie. Jak można zamawiać towar mając w sklepie puste skrzynki. To było by wprost nieprzyzwoite... w odróżnieniu od przyzwoitego mycia głowy, które obywatelom od dawna się należy. (B. B.)

Rolnicze Studium Zaoczne dla pracowników PGR-ów i POM-ów

Do dnia 10 października trwają zapisy do Rolniczego Studium Zaocznego przy Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

O przyjęciu na studium mogą się ubiegać kandydaci w wieku do lat 40-tu, pracujący zawodowo w rolnictwie, a więc pracownicy PGR-ów, POM-ów, aparatu Państwowego Służby Rolnej, aparatu Związku Samopomocy Chłopskiej, nauczyciele Szkół Rolniczych oraz pracownicy innych przedsiębiorstw i instytucji zatrudnieni w produkcji rolnej.

Podania wraz z życiorysem i skierowaniem na studia wydanym przez zakład pracy, należy składać w Zakładowych Komitetach Rekrutacyjnych, lub w działach kadr i szkolenia Zarządów Wojewódzkich Związku Samopomocy Chłopskiej.

Bliższych informacji udziela Zakład Rolniczego Studium Zaocznego przy Wyższej Szkole Rolniczej we Wrocławiu, plac Uniwersytecki 1, II piętro. (Tyk)

36.290.397 tono-kilometrów ponad plan wykonają jednostki pływające dla uczczenia Wyborów i XIX Zjazdu WKP(b)

Pracownicy Żeglugi wyremontowali w Osobowicach świetlicę, w której mieści się Obwodowy Komitet Wyborczy

ZALOGI holowników, barek, statków pasażerskich oraz robotnicy portów rzecznych Wrocławskiej Żeglugi na Odrze z entuzjazmem realizują długoterminowe zobowiązania, podjęte na czesę wyborów i XIX Zjazdu WKP(b).

Nowości radzieckiej literatury naukowej w Klubie Międzynarodowej Książki i Prasy

NA PÓLKACH księgarskich Klubu Międzynarodowej Książki i Prasy przy ul. Świerczewskiego we Wrocławiu ukazało się wiele nowości radzieckiej literatury naukowej. Medyków zainteresują z pewnością takie pozycje jak: „Wnętrzenne bóle” — Tarajewa, „Waprosy rentgenologii” — praca zbiorowa, „Kultura lekarstwianych roślin” — pod red. Sarajewa.

A założenia są naprawdę imponujące. Pracownicy portów zobowiązali się: — Wykonać do 31 grudnia ponad plan 36 mil. 290 tys. 397 tonokilometrów. — Przewieźć dodatkowo 5 tys. ton masy towarowej. — Zaoszczędzić 205 ton węgla bunkrowego. — Przeladować ponad plan 1000 ton masy towarowej. — Zaoszczędzić 2.380 kg ropy naftowej.

W ogólnym kapitale zobowiązaniom każdy palacz, kapitan, sternik, robotnik portowy, każda jednostka pływająca taboru rzeczynego ma swe własne udziały. Udział załogi holownika „Opole” ma swe pokrycie w 40 tonach węgla, który postanowiono zaoszczędzić. Holownik „Swarozyc” i jego ludzie wykonują roczny plan w 200 proc i tym samym dadzą dodatkowo produkcję równą 13.412.993 tono/km. Tysiąc ton masy towarowej, o której jest mowa w zobowiązaniach, przeladują robotnicy z portu Popowice. Postanowili oni nawet w tym celu pracować bez przestojów całe dwa miesiące. Statek pasażerski „Budżiszyn” podwyższy swą roczną normę przewozową o 75.000 osobo/km. Kapitan holownika „Swarozyc”, Jan Mika zadeklarował się wraz ze swą

załogą, oraz z palaczem Janem Kowalskim wykonać roczny plan jednostki w 200 proc. Palacz Władysław Plaza postanowił systematycznie doszkalać kilku młodych palaczy.

Pracownicy Wrocławskiej Żeglugi na Odrze nie tylko czynem produkcyjnym we własnych warsztatach pracy głoszą na listę Frontu Narodowego.

Głoszą również czynem usługowym, bezinteresowną pomocą, jaką noszą robotnikom rolnym w akcji łączności miasta ze wsią. Posłuchajmy, co mówi na ten temat referent współzawodnictwa, Marian Różynski.

— W okresie przedwyborczym nawiązaliśmy współpracę z PGR Osobowice. Ponieważ robotnicy rolni i tamtejsi chłopcy nie mieli świetlicy gromadzkiej, postanowiliśmy przyjść im z pomocą. Znalazł się w Osobowicach odpowiedni lokal, więc zobowiązaliśmy się udzielić materialnej i technicznej pomocy mieszkańcom Osobowic, aby lokal na świetlicę został wykonany systemem gospodarczym.

Nasza ekipa pracowała w Osobowicach przez dwa dni. Zniszczyło dach został pokryty papą, wbudowaliśmy estradę. Malarze odmalowali ściany. Ludzie z Osobowic kreślił głowami z niedowiarzaniem, gdy mówiliśmy, że świetlica będzie gotowa za dwa dni.

Pod koniec drugiego dnia wszystkie roboty zostały zakończone. Dumą napawa nas fakt, że dotrzymaliśmy słowa. Ale też sporo wysiłku nas to kosztowało. Mogą o tym powiedzieć tacy ludzie, jak sternik Korneliusz Janikowski, marynarz Józef Smoleń, czy elektryk Zygmunta Stempiewicz.

Najbardziej jednak cieszy nas to — kończy Marian Różynski, że świetlica w Osobowicach naprawdę przydała się. Dziś jest tam Obwodowy Komitet Wyborczy Frontu Narodowego. (Wer)

Dziś o godzinie 15.30 wrocławianie powitają oddziały wojska, powracające z letnich obozów

DZIŚ O GODZ. 15.30 na Rynku wrocławskim nastąpi uroczyste powitanie żołnierzy Wojska Polskiego, powracających z obozów letnich.

Wieloletnie delegacje zakładów pracy, szkół oraz przedstawicieli organizacji masowych manifestować będą przyjaźń ludu pracującego z siłami zbrojnymi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Już o godz. 15-tej ulice wiodące do Rynku wypełnią uformowane do pochodu tłumy witających. Przejście od pl. 1 Maja i ul. Ruską zajmą delegacje zakładów pracy z terenu I dzielnicy.

Plac Karola Marksa będzie terenem zbiórki dzielnicy II-giej, dzielnica III-cia zbierze się na placu Powstańców Śląskich. Członkowie tej kolumny stać będą pod wiaduktem kolejowym. Delegacje z dzielnic IV-ej maszerować będą do Rynku z Pl. Braniborskiego. Punktem zbornym dzielnicy V-ej będzie ul. Mikołaja.

Po oficjalnej części powitania i obdarowaniu żołnierzy przez robotników upomnikami odbędzie się defilada oddziałów Wojska Polskiego.

O godzinie 18.30 Wybrzeże Wyspiańskiego obok Politechniki będzie terenem uroczystego capstrzuku. Uroczystości powitalne zakończą imprezy oraz zabawy, na których nastąpią spotkania żołnierzy z ludnością.

Imprezy rozpoczną się o godz. 19-tej w następujących punktach miasta: w WDK — ul. Mazowiecka 17, w świetlicy Pafawagu, w świetlicy MPRE, ul. Świerczewskiego, w sali V KD PZPR, Pl. Żuławskiego, w Auli Politechniki i w Klubie Oficerskim przy ul. Preflicza. (Wer)

Kto nie stosuje się do rozporządzeń w oszczędzaniu energii elektrycznej będzie pozbawiony światła

KONTROLERZY przeprowadzają inspekcje Zakładu Zbytu Energii w zakresie wykonywania rozporządzeń o oszczędnej używaniu energii elektrycznej wykryli szereg nadużyć.

M. inn. stwierdzono, że ob. Jolanta Grodzka zam. przy ul. Dembowskiego 100/3 w godzinach niedozwolonych ogrzewała mieszkanie piecykiem elektrycznym o mocy 300 watt. Józefa Krzyżak zam. przy ul. Słowiańskiej 13/4 i Sabina Konopka zam. przy ul. Orkisz 22/2 prasowały białinę żelazkiem o mocy 400 watt, ob. Piotr Chojnierz zam. przy ul. Stalina 89 i ob. Bron zam. przy ul. Stalina 98 używali żelazka o mocy 600 do 750 watt. Ponadto w sklepach MHD Nr 8 i 7 przy ul. Partyzan-tów oraz w sklepie Nr 53 przy ul. Trzebnickiej stwierdzono nadmierne oświetlenie.

Wszyscy skrończnicy zostali pozbawieni prądu na okres od jednego tygodnia do miesiąca.

W imieniu Zakładu Zbytu Energii apelujemy do mieszkańców Wrocławia, aby sygnalizowali wszelkie wypadki nadużycia energii elektrycznej.

Orkiestra Birkmana grać będzie w kawiarni „Centralnej”

Dyrektor Wrocławskich Zakładów Gastronomicznych przygotowuje dla bywałców baru i kawiarni „Centralna” miłą niespodziankę.

Otóż począwszy od tego tygodnia w każdą sobotę i niedzielę grać tam będzie jedna z najlepszych na Dolnym Śląsku — orkiestra Birkmana.

W czasie trwania dancingów tj. od godz. 20 do 1 zwolnienicy gorących posiłków zaspokoją głód również i przy stolikach w kawiarni, przy czym ceny potraw nie będą podwyższane.

Sklepy mleczarskie otwarte są w każdą niedzielę

SKLEPY mleczarskie PSS od dłuższego czasu prowadzą sprzedaż mleka w dni świąteczne. Dyrekcja PSS chciała w ten sposób zapewnić mieszkańcom Wrocławia codzienną dostawę świeżego mleka.

Inicjatywa ta nie znalazła jednak uznania w oczach wrocławian. Tak jak poprzednio, w soboty tworzą się długie kolejki po mleko, którego w rezultacie brakuje, ponieważ każdy chce zapatrzyć się „na zapas” to znaczy na niedzielę.

Przypominamy, że sklepy mleczarskie są otwarte w każdą niedzielę i wystawiane w kolejce, celem zrobienia zapasu jest zupełnie bezcelowe.

NOTATNIK WROCŁAWSKI

Skargi i zażalenia mieszkańców Wrocławia przyjmować będą w środę 8 bm. ob. Stanisław Blum członek Prezydium MRN oraz ob. Jan Walewski członek Komisji Kontroli Wykonania Skarg i Zażeń w gmachu MRN przy ul. Zapolskiej 4 pokój 213 w godz. 16-19.

Wieczór dyskusyjny poświęcony omówieniu książki laureata nagrody państwowej Igora Neverly „Pamiętka z celulozy” organizuje Klub Międzynarodowej Książki i Prasy w sobotę 11 bm. o godz. 19 w Klubie przy ul. Gen. Świerczewskiego 89.

Posiedzenie naukowe Polskiego Towarzystwa Lekarskiego odbędzie się jutro o godz. 18.30 w sali wykładowej Kliniki Wewnętrznych przy ul. Pasteura 4. Dr Urszula Kosmala przedstawi przy-padek dny stawowej zaś dr Tadeusz Paweła wygłosi odczyt pt. „Ziarninaki kwaśnonoży żuchwy i szczęki górnej”.

„Oświetlenie dżenne budynków przemysłowych” — to tytuł odczytu, który wygłosi inż. Henryk Lewulis w Domu Technika przy ul. Gen. Świerczewskiego 74 dzisiaj o godz. 17.

Okręgowa Komisja Wyborcza Nr 44 zawiadamia, że dnia 7.10.52 r. o godz. 18 odbędzie się narady Prezydium Obwodowych Komisji Wyborczych w siedzibach Urzędów Dzielnicy w terenie poszczególnych dzielnic.

WIDOWISKA i imprezy

PAŃSTWOWA OPERA — godz. 19 — „Cygieria”. POLSKI — godz. 19 — „Angelo”. KAMERALNY — godz. 19 — „Magazyn mod”. MŁODEGO WIDZA — godz. 14 — „Blyszczący klucz”, godz. 19.30 — „Cudzoziemczyni”.

WYSTAWY MUZEUM SL — Plac Woljowdzki — „Galeria malarstwa polskiego i średniowieczna sztuka śląska”; „Śląsk starożytny”, „Polska ceramika artystyczna”. DOROCZNA Okręgowa Wystawa Związków Polskich Artystów - Plastyków.

KINA SLASK — ul. Świerczewskiego 67 — „Ekspres Moskwa — Ocean Spokojny” (radz.) od lat 12, godz. 16, 18 i 20. WARSZAWA — ul. Fredry Nr 18 — „Pani Derry”, (węg.) od lat 14, godz. 16, 18 i 20.

PRZODOWNIK — ul. Przdowników Pracy — „Zareczyony Korinny Schmidt” (NRD) od lat 14, godz. 17 i 19.15. SCALA — ul. Mikołaja Nr 27 — „Ulca graniczna” (polski), od lat 12, godz. 16, 18 i 20.

POKOJ — Tereny Wystawowe — nieczynne. POLONIA — ul. Zeromskiego nr 63 — „Bez adresu” (franc.) od lat 14, godz. 16, 18, 20, 23. PIONIER — ul. Stalina nr 71 — „Szalony lotnik” (radz.) od lat 12, godz. 16, 18 i 20.

TECZA — ul. Kościuszki Nr 177 — „Historia jakich wiele” (czeski), od lat 14, godz. 16, 18, 20.

FAMA — (polski) — „Pokój zdobędzie świat” (polski) od lat 10, godz. 19. LETNIE — „Góra dziewięceta” (radz.), od lat 10, godz. 19.

ROBOTNIK — Leśnica, kina Anny Szabo (węg.) od lat 12, godz. 16, 18 i 20. OGRÓD ZOOLOGICZNY — ul. Wróblewskiego 1 — otwarty od godz. 9 do 17.

S.P. Wiatrowska Irena z Pasaków

po długich i ciężkich cierpieniach zmarła przeżywszy lat 25. Wyprowadzenie zwłok — nastąpi w dniu 8 października o godz. 15.00 z kaplicy szpitala Nr 2 (ul. Pomorska) na cmentarz przy ul. Bujwida.

O czym zawiadamiają w głębokim smutku pogrzebiarze: małż., dzieci, rodzice, siostry i brat.

OBWIESZCZENIA

W ZWIĄZKU Z NADCHODZĄCĄ ZIMĄ PRZYPOMINAMY O ŚRODKACH ZARADCZYCH jakie należy stosować odnośnie urządzeń wodociagowych, za które odpowiedzialny jest właściciel, względnie administracja nieruchomości.

W szczególności przed wpływem mrozów należy zabezpieczyć rurociągi, wodomierze i kurki wodociagowe w piwnicach. Okna piwniczne należy pozamykać i uszczelniać, zaś nieoszczędzone zamurować względnie zatkać. Drzwi prowadzące do piwnicy, w której mieszczą się główne połączenie wodociagowe i wodomierz, jak również drzwi od korytarza piwnicznego należy szczelnie pozamykać, by uniknąć przewiewu zimnego powietrza. Ubijanie, przez które przechodzą rury wodociagowe, powinny być ogrzewane, względnie rurociągi odpowiednio zabezpieczone.

W razie zamrznięcia wodomierza nie należy go ogrzewać. Skrzynki wodomierzowe należy wypełnić piwnicą lub wełną drzewną, gdy wodomierz są umieszczone nie w piwnicach lecz w studzienkach wodomierzowych, zapobiega się zamrznięciu wodomierzy przez włożenie między dwie przykręty studzienki worków wypełnionych słomą, trzcinami lub wełną drzewną. Jako izolacji nie wolno używać nawozu bydłowego.

Nie zastosowanie się do powyższego może narazić odbiorcę na kosztą związane z naprawą i wymianą uszkodzonych urządzeń wodociagowych oraz dłuższą przerwą w dopływie wody.

Dyrekcja Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociagów i Kanalizacji m. Wrocławia 1668K

LEGITYMACJE ZWIĄZKOWA (czerwona) Zw. Zaw. Prac. Przem. Chemicznego Nr 78345 na nazwisko mgr JERZY ZAWADZKI zgoniona w dniu 28 września 1952 r. we Wrocławiu, proszę odesłać za nagrodą: GDYNIA, UL. MICKIEWICZA 36, JERZY ZAWADZKI 12853G

FACHOWCY POSZUKIWANI PRACOWNIKÓW DO STRAŻY PRZEMYSŁOWEJ zatrudni DYREKCJA WROCŁAWSKICH ZAKŁADÓW METALURGICZNYCH, zgłoszenia przyjmują DZIAŁ KADR, WROCŁAW, UL. ZMIGRODZKA 143. 1652K

MONTERÓW, SPAWACZY, HYDRAULIKÓW oraz PRACOWNIKÓW NIEWYKUALIFIKOWANYCH (kobiety i mężczyźni) zatrudni natychmiast WROCŁAWSKIE ZJEDNOCZENIE INSTALACJI PRZEMYSŁOWYCH — ZARZĄD BUDOWLANO-MONTAŻOWY Nr 1, WROCŁAW, UL. PUŁASKIEGO Nr 22. Wynagrodzenie skompletowane. Prace na miejscu i na wyjazd. 1650K

Ogłoszenia drobne

Handlowe KUPIĘ maszynę do robienia świeczek choinkowych 2,65 x 1,10 m w kochy. Zgłoszenia kier. korzystnie sprzedam. Głiwice, ul. Stawowa, Barlickiego 10 na. 12894

KUPIĘ i maszynę elek. do podnoszenia oczek, tryczna, firmowa do Oferty pod „Maszynka” podnoszenia oczek. 12832

ZGUBY ZGUBIONO kartę meldunkową, zaświadczenie wojskowe, zaświadczenie nie ukończenia kursu ZGUBIONO karty meldunkowej, zaświadczenie złozenia ankiety na nazwisko Lasek Karol, Gawrołek Helena, Rutkowska Klementyna.

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Borysiak Bronisława.

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Trusz Stefania, oraz czek rozrachunkowy nr 0529699, wystawiony przez Zasadniczą Szkołę Metalową CUSZ w Wrocławiu.

ZGUBIONO karty meldunkowe na nazwiska Kasklikowska Danuta, Gawrołek Helena, Rutkowska Klementyna.

SKRADZIONO kartę meldunkową na nazwisko Skrzepank Stanisław.

ZGUBIONO kartę meldunkową, pokwitowanie złozenia ankiety, zaświadczenie wojskowe na nazwisko Zieliński Józef.

ZGUBIONO przepustkę tymczasową na nazwisko Grubaska Janina.

ZGUBIONO legitymację służbową, legitymację związkową, pokwitowanie złozenia ankiety, listwy macie służbowe Radia Polskiego na nazwisko Kowalska Zofia, Wrocław.

ZGUBIONO kartę meldunkową na nazwisko Wiońska Stefania.

ZGUBIONO kartę meldunkową wydaną w Mysłowicach na nazwisko Gnyń Roman.

SKRADZIONO kartę meldunkową na nazwisko Wójcik Zdzisław.

SKRADZIONO książeczki żelazarska nr 2576 na nazwisko Zachorodny Eugeniusz.

ZGUBIONO książeczki Zw. Zaw. na nazwisko Wierzbński Bolesław.

ZGUBIONO kwity nr 9438, 3320, 3321 konta nr 5 Sp. Pracy Chemicz-Farb Wrocław, Pomorska 59 na nazwisko Kalinka Celina.

ZGUBIONO kartę rekrutacyjną na nazwisko Gutowiczka Eliza.

SKRADZIONO legitymację służbową na nazwisko Wasilewski Sławomir.

ZGUBIONO legitymację służbową na nazwisko Pioter, Wrocław.

ZAMIENIE mieszkalne trzykondygnacyjne z kuchnią w Rawiczu na Wrocław. Władomocność: Rawicz, Żwirki i Wigury 4 m. 1, Hawryluk Czesław. 12854AG

POKOJU umeblowanego, używalność kuchni (wygodny) poszukuje małżeństwo. Oferty „Prasa” Kraków, Rynek Gl. 46 Nr 21431.

WOLNE POSADY POSZUKUJĘ pomocy domowej. Warunki dobre. Referencje požądane. Wrocław, Łąka Mazurska 7 m. 2 (boczna Toruńskiej). 12818G

POSZUKIWANIE RODZIN LENKOWSKIEGO Wacława poszukuje żona Lenkowska Maria, Wrocław, ul. Czyska 3/5 m. 8. Sprawa rozwodowa. 12802G

PAULINA Wojrak poszukuje męża Bronisława Wojraka, zam. ostatnio we Wrocławiu przy ul. Wierzyk 102/15. Wyższa go by stał się w Wydziale V sądu Wojewódzkiego we Wrocławiu w sprawie Nr V.C.3378/51. 12870G

JERZY DRUZYLOWSKI skiego 14 poszukuje żony Janiny Sprawkiej i wdowa V.C.232/52. 12885G

MARIŁ Ławnikowskiej ostatnio zamieszkałej w Fierkach pow. Postawy woj. Wilno poszukuje Ławnikowski Władysław Gryfów Śl. Armii Czerwonej 64. Sprawa rozwodowa. 4327P

NAUKA Korespondencyjne! No wczesna księgowość, stenografia, maszynopisanie, angielski, Łódź, skrzynka 57. 1650K

ROZNE SKŁADAM serdecznie podziękowanie adiutkowi dr Biełkiewiczowi za wyłączenie mnie z ciężkiej choroby oraz wszystkim siostronom i sąłowym za bezinteresowną, troskliwą opiekę w Klinice Chorób Zakaźnych przy ul. Pasteura 5. Zimakowski. 12823G

OSOBE, która sprzedada buty na Pl. Nankiera proszę o zgłoszenie po placie Ludzkiego 5/17 we Wrocławiu. 12865G

PIENIADZE zgubione 3 października w Teatrze Polskim odebrał: Wrocław, Pl. 3-go Maja 4. 12872G

OB. SŁEZAKOWA Zofię przeproszam i odwołuję obelgę rzucaną na nią 19. 9. 52. — Kozłiewicz. 12808G

PRZYBLAKAŁ się pies „Zar” w Wilczur 1. 10. 52. Zdarzenie zgłosił: B. Zet 12849G, kin 55/40. 12804G

„Pływacy - Warszawa” pod tym hasłem „Słowo Polskie” organizuje wielką imprezę sportową

DZIAŁ sportowy „Słowa Polskiego” realizując podjęte zobowiązania na cześć wyborów do Sejmu i XIX Zjazdu WKP(b) urządzi w przyszłą niedzielę wspólnie z sekcją WKKF wielkie zawody pływackie na otwarcie sezonu zimowego. Pieniądze z tej imprezy zostaną przekazane na budowę Warszawy. Udział swój za powiedzieli olimpijczycy Petruszewicz, Tokaczewski i Lewicki oraz najlepsi zawodnicy wszystkich zrzeszeń.

Program zawodów obejmuje same krótkie biegi we wszystkich stylach. Po konkurencjach pływackich zostanie rozegrany mecz piłki wodnej pomiędzy Stalą-Pafawą a reprezentacją Wrocławia.

Sztafeta Gigant na cześć XIX Zjazdu WKP(b) wygrał OWKS

SZTAFETA Gigant rozgrywana co roku we Wrocławiu, wzbudza duże zainteresowanie wśród lekkoatletów wszystkich zrzeszeń sportowych.

Na starcie stają zwykle najlepsi zawodnicy naszego miasta. Tegoroczna sztafeta została zorganizowana na cześć XIX Zjazdu WKP(b).

Trasa biegu prowadziła od Stadionu Olimpijskiego na cmentarz poległych żołnierzy radzieckich (Krzyki).

W każdym zespole sztafetowym brało udział 18 zawodniczek i zawodników.

Po niezwykle ciekawej walce zwyciężył zespół OWKS w czasie 37, 53, 3 przed AZS i Gwardią.

Arbach zdobywa Puchar Pokoju

WARSZAWIE rozegrany został Ogólnopolski turniej tenisa stołowego o „Puchar Pokoju”. W turnieju startowało ponad 200 zawodników.

Z występu zawodników wrocławskich kierownik ekipy ob. Daszkiewicz jest bardzo zadowolony.

Doskonale grał Arbach, który zajął w rozgrywkach pierwsze miejsce zwyciężając w finale Krygiera (Łódź) 3:0, Rosłana 3:1 i Gaja 3:1 — oświadczył nam ob. Daszkiewicz w bezpośredniej rozmowie. Drugie miejsce zajął Krygier, trzecie Rosłan, czwarte Gaj.

Bardzo dobrze grał również Rosłan. Wałek wyeliminował Rogowicza i Gajera (W-wa), a w finale pokonał Gaję 3:0, z Arbachem przegrał po pięknej grze 1:3. Z zawodników dolnośląskich brali jeszcze udział: Osmys, Szostkowski, Wojtasiewicz (Stal), Stachel (Spójnia), Wojtowicz (OWKS), Kwiecińska (AZS), Szlachetka i Ciupryk.

Ten ostatni wygrał w eliminacjach z Krygierem 3:1, a przegrał z Gajem 3:0. W dodatkowym meczu o wejście do finału Ciupryk uległ Krygierowi 3:2.

Zawodnicy nasi wypadli dobrze a obecni widzowie na turnieju rzęśliwym brawami nagradzali ich piękną i ambitną grę — powiedział na zakończenie nasz rozmówca.

Słowo sportowe

Mimo porażki z Arłamowskim Stachnik zajmuje pierwsze miejsce

w błyskawicznym turnieju szachowym „Słowa”

Drużynowo wygrał AZS

BLYSKAWICZNY Turniej Szachowy „Słowa Polskiego” zgromadził całą czołową wrocławską szachistykę oraz licznych zawodników z innych miast Dolnego Śląska. Ogółem w eliminacjach, półfinałach i finałach wzięło udział około 400 uczestników.

Jak zwykle najwięcej zawodników wystawił AZS, który w konkurencji drużynowej odniósł zdecydowane zwycięstwo, zdobywając 76,5 pkt., przed Kolejarzem Wr. 40 pkt. i Spójnią Legnica — 31 pkt.

SENIORZY

O rozegraniu eliminacji w 30-u grupach, z których zwycięzcy przeszli do dalszych rozgrywek, w 6 grupach rozpoczęły się półfinały. Do finału miało zakwalifikować się po 2-ch zawodników. Nie obszedło się tu bez niespodzianek.

Odpał Baumfeld z Kolejarza Świdnica, Wichary (AZS), Gumiński, Kolejarz i Borkowski Kol. Świdn.

W finale zamiast 12-u znalazło się aż 14 szachistów. W dwóch grupach półfinałowych zdobyły trzech pierwszych miejsc uzyskał równą ilość punktów.

Już przed rozpoczęciem rozgrywek finałowych wiadomo było, że zdecydowanym faworytem na 1-sze miejsce drużynowo jest AZS, którego 7-u szachistów znalazło się w finale.

Końcowe rundy stały pod znakiem walki o pierwszeństwo między Arłamowskim (AZS) a Stachnikiem (Kolejarz). W bezpośrednim spotkaniu wygrał Arłamowski, jednak pierwsze miej-

Przed szachowymi mistrzostwami Wrocławia

Turniej szachowy o indywidualne mistrzostwo Wrocławia na rok 1952/53, zorganizowany przez sekcję szachową przy Woj. Domu Kultury wywołał wielkie zainteresowanie.

Udział w nim zapowiedzieli najsilniejsi szachiści Wrocławia z mistrzem krajowym Błaszczakiem na czele. Masowy udział zgłaszała kółka sportowe przy zakładach pracy, z których największą dotychczas liczbę zawodników zgłosił Pafawag.

Fakt ten świadczy o szerokim zainteresowaniu rzesz pracowniczych tą dyscypliną sportową. Codziennie wpływają nadal listownie zgłoszenia zbiorowe oraz indywidualne. Przypomina się, że termin zgłoszeń na adres MKKF, Plac Solny 16, pokój 220, upływa z dniem 8 października br. Losowanie odbędzie się w dniu 10 października br. o godz. 18 w Woj. Domu Kultury przy ul. Mazowieckiej.

W tym przypadku Stachnikowi. Oto końcowa tabela finału seniorów:

1. Stachnik Kol. Wr.	11 pkt.
2. Arłamowski AZS	10,5
3. Żywień AZS	9,5
4. Wagner AZS	9
5. Białowas Kol. Wr.	7
6. Martan AZS	7
7. Korcz AZS	6,5
8. Sobolewski Spójnia	6,5
9. Sielczak AZS	6
10. Cieżki Kol. Świdn.	5
11. Przytułecki Kol. Wr.	4,5
12. Wallach Spójnia Leg.	4,5
13. Gelles Oława	4
14. Cholewa AZS	2

JUNIORZY

JAK było do przewidzenia najlepszą w konkurencji juniorów wypadła Spójnia Legnica. Wszyscy legniczanie wygrali w eliminacjach i całą piątkę znalazła się w grupie finałowej. Znacznie słabiej zagrali szachiści AZS z których tylko dwóch: Grynszpan i Matyka doszła do finału. Oto końcowa klasyfikacja juniorów:

1. Manasterski Łusław Spójnia	5,5
2. Manasterski Sławomir (Sp.)	5
3. Matyka AZS	5
4. Ciesielski Henryk (Sp.)	4
5. Manasterski Lubomir (Sp.)	4
6. Piotrowski Sp. Leg.	2,5
7. Stańczyk Kol. Wr.	2
8. Grynszpan AZS	1

WSRÓD SZACHISTEK

NA szachownicach kobiet walka o pierwsze miejsce była nie mniej zaciekła niż wśród seniorów. Chociaż najlepsza z zawodniczek AZS-u Carnelli znalazła się dopiero na 3-im miejscu, drużynowo akademicki w konkurencji kobiet zdecydowanie zwyciężyły, zdobywając 23 pkt. przed Kolejarzem 15 pkt. i Stalą — 13.

Indywidualnie, tak jak i w poprzednim turnieju „Słowa” zwyciężyła Klauudia Szalewicz Stal — 9 pkt., przed Rosenbaumem Kolejarz — 8 pkt., Carnelli AZS — 6 pkt., Lemieszek AZS — 6 pkt., Nalepka Kolejarz — 6 pkt., Nastek AZS — 5 pkt. i Grocholska — 4 pkt.

Migawki turniejowe

NA Błyskawicznym Turnieju „Słowa” przybyło wielu szachistów spoza Wrocławia m. in. z Trzebnicy, Oławy, Żelazek, Legnicy, Świdnicy, Bystrzycy i Brzegu.

TURNIEJ wykazał, że najbardziej masowym zrzeszeniem na naszym terenie jest AZS, który był najliczniej reprezentowany w imprezie „Słowa”. Jeśli chodzi o poziom gry, akademicy również przodowali, wysoko zwyciężając w konkurencji drużynowej. W niedzielnym turnieju AZS po raz trzeci zdobył puchar prechodni WKKF-u i otrzymał go na własność.

JYM razem zabrało w turnieju Błaszczaka (Kolejarz Wr.), który wyjechał do Katowic na mistrzostwa szachowe Polski. Błaszczak, który brał udział w poprzednich turniejach „Słowa”, w pierwszym zdobył 1 miejsce, a w drugim — II za Arłamowskim.

SŁOWA uznania należą się ob. Lebkowskiemu, Chrzanowskiemu, Gierasimowiczowi, Terleckiemu, Trzadłowi i wszystkim innym, którzy pełnili rolę speakerów.

W WYŻSZEJ Szkole Wychowania Fizycznego dużą popularnością wśród studentów cieszą się ćwiczenia lekkoatletyczne.

Na zdjęciu: grupa studentów przeprowadza trening pod okiem mgr. Berezckiego. Fot. Drankowski.

Sukces tenisistów Gwardii

W NIEDZIELĘ na kortach Gwardii odbyło się międzystrefowe spotkanie półfinałowe w tenisie pomiędzy Budowlanymi Opole i miejscową Gwardią.

Opolanie okazali się słabymi przeciwnikami dla Wrocławian i przegrali 1:10. Dwa punkty oddali walkowerem na skutek nie wystawienia juniorki.

Do ciekawszych spotkań należą zaliczyć pojedynki Fige — Iwańców 6:2, 5:7, 6:3, Węgliński — Różycki 6:4, 6:4. W barwach Gwardii występowali Fige, Węgliński, Wojczyński, Garstecki, Daikowska, Szerenkowska i Kuryłek.

Przed Marszami Szlakiem Zwycięstw

W dniu 12 bm. w całym kraju, we wszystkich miastach i wsiach dorocznym zwyczajem odbędą się Marsze Szlakiem Zwycięstw. W dniu tym czcimy rocznicę bitwy pod Lenino, rocznicę narodzin Ludowego Wojska Polskiego. Swym masowym udziałem uczestnicy marszów zadokumentują jednocześnie poparcie dla Programu Wyborczego Frontu Narodowego, stawiającego przed naszą kulturą fizyczną i sportem obzrymie perspektywy. Marsze Jesienne, największa masowa impreza sportowa będzie sprawdzianem tężyzny fizycznej polskiej młodzieży.

Tegoroczne marsze rozpoczyna się w całym kraju o jednej godzinie t.j. o 9.30. Przeprowadzone one będą wyłącznie w konkurencji drużynowej poszczególnymi grupami, wieku, tak dla młodzieży, jak i starszych. Drużyna nie może liczyć mniej niż 7 osób.

Ustalono następujące zasady współzawodnicwa: dla kół sportowych, SKS i LZS — o największą ilość przybyłych na metę zawodników, w stosunku do ogólnej ilości zarejestrowanych członków, dla gmin, powiatów i województw — o największą ilość przybyłych na metę w stosunku do ogólnej ilości zrzeszonych sportowców na danym terenie.

Jackson Australia ustanawia rekord świata na 100 m

NA zawodach w Tokio lekkoatletka australijska, mistrzyni olimpijska Jackson ustanowiła rekord świata w biegu na 100 m.

Uzyskała ona czas 11,4, poprawiając poprzedni rekord należący do Stephens (USA) i Blankers-Koen (Holandia) o 0,1 sek.

Marek Kuszewski mistrzem okręgu we florecie

SZERMIERCZE mistrzostwa Dolnego Śląska we florecie mężczyzn zgromadziły na starcie przeszło 20 uczestników z 5-ciu zrzeszeń. Nie zgłosiło się na planse kilku czołowych zawodników, jak Jagiełło z AZS-u, Smiałkowski z OWKS-u, inż. Wortman ze Stali i inni, przez co turniej floretowy straciło nieco na atrakcyjności.

Udany rewanż żużlowców Spójni Kupczyński Suchecki i Krakowiak najlepsi

O CZEKIWANY z dużym zainteresowaniem mecz wrocławskich drużyn żużlowców CWKS i Spójni odbył się w niedzielę i zakończył się zasłużonym zwycięstwem spółdzielców 29:25.

Spotkanie zostało rozegrane na rozmoakim torze w czasie padającego deszczu, co niewątpliwie wpłynęło ujemnie na uzyskiwane czasy. (Za wyjątkiem jednego wszystkie w granicach 1:31,0 — 1:36,0). Najlepszy wynik dnia osiągnął Kupczyński 1:28,6. Rezultat ten jest gorszy od rekordu toru zaledwie o 0,1 sek.

Jeszcze raz mieliśmy możliwość przekonać się, że jazda zespołowa daje lepsze rezultaty niż indywidualna. U wojskowych większość punktów zdobyli Suchecki i Krakowiak, pozostali zaś ich kolezdy nie odegrali poważniejszej roli.

Tak słabo nie wypadli oni chyba w żadnym rozegranym w bieżącym sezonie spotkaniu. W przeciwieństwie do CWKS drużyna Spójni była bardziej wyrównana a przy tym zawodnicy jej zademonstrowali w kilku wypadkach skuteczną jazdę zespołową.

Najlepszymi żużlowcami w niedzielnym meczu okazali się: Kupczyński, Suchecki i Krakowiak. Wszyscy trzej wykazali dobry styl jazdy oraz nienaganną technikę. Przewyższali oni wyraźnie umiejętnością wszystkich swoich konkurentów.

Na szczególną pochwałę zasługuje Suchecki, który stosuje doskonałą taktykę w rozgrywaniu biegów.

W wysiłku z Kosierbem znajdował się przez 2 i pół okrążenia na drugiej pozycji. Nie zrezygnował jednak z walki, atakując swego przeciwnika na przemian od krańcówki do znów od zewnętrznej bandy. Wykorzystał dogodną sytuację na jednym z wirażów, przedziarł się do przodu i nie oddał już prowadzenia do samej mety.

W SPOJNI na najwyższą notę zastrzyż Kupczyński, zdobywca 8 punktów. Stabiej natomiast niż zwykle wypadli Kosierb i Sałaban.

Pozostali jeździłi na swym normalnym poziomie. Dzięki koleżeńskiej współpracy ich starszych i bardziej doświadczonych kolegów, każdy z nich zdobył większą niż zwykle ilość cennych punktów, które w rezultacie przyniosły ich zespołowi upragniony sukces.

W CWKS na wyróżnienie zasłużyli jak już podawaliśmy jedynie Suchecki i Krakowiak. Z innych supeawiedliwicz jeszcze należy Paukarta, który po dość ciężkiej kontuzji, uniemożliwiającej przez dłuższy okres przeprowadzanie treningów i startowanie, nie mógł jeszcze powrócić do swej normalnej formy. Nadzwyczaj słabo wypadli Koleczek i Smoczyk, którzy w sumie zdobyli zaledwie 4 punkty.

MECZ W CYFRACH

Z DOBYTE punkty indywidualnie: dla Spójni — Kupczyński 8, Teodorowicz 5, Sałaban 3, Tomczyszyn 4, Kosierb 4 i Sałaban 3. Dla CWKS — Suchecki 8, Krakowiak 8, Paukard 3, Wrożyński 2, Koleczek 2 i Smoczyk 2.

KLASYFIKACJA PAR OBU DRUŻYN:

1. Kupczyński — Teodorowicz 12 pkt.
2. Krakowiak — Paukard 11 pkt.
3. Suchecki — Wrożyński 10 pkt.
4. Teodorowicz — Kosierb 9 pkt.
5. Sałaban — Sałaban 8 pkt.
6. Koleczek — Smoczyk 4 pkt.

Należy z przykrością stwierdzić, że w zawodach nie wzięli udziału reprezentanci Budowlanych (oprócz Prusia), oraz OWKS-u. Jeśli idzie o tych pierwszych, to nie stanęli do walk, ponieważ zrzeszenie nie dostarczyło im odpowiedniego sprzętu. Sprawą tą powinien zainteresować się WKKF.

Niezrozumiale natomiast jest niestawienie szermierzy OWKS-u, należących do czołowej czołówki okręgu.

ZNACZNY WZROST POZIOMY

MISTRZOSTWO okręgu, po całodziennym turnieju zdobył M. Kuszewski Gwardia, który nie przegrał ani jednej walki. Poprawę formy wykazali nie tylko finaliści, ale również i inni zawodnicy, startujący w mistrzostwach.

Największą niespodzianką był bardzo udany start młodych gwardzistów Wojczyńskiego i J. Kuszewskiego, oraz Zabolskiego z Kolejarza. Wszyscy oni bardzo dobrze walczyli już w półfinałach, a w finale pokazali floret w niezłym wydaniu.

Spokojnie walczący Wojczyński, po sukcesie odniesionym na Spartakiadzie Gwardii w Warszawie, nabrał pewnością siebie i może stać się wkrótce groźnym dla najlepszych w kraju. Trzeci z braci Kuszewskich, Jarosław, również wyrasta na dobrego florecistę. Zdobył trzecie miejsce w finale jest dla niego dużym ale przy tym zasłużonym sukcesem.

Zabolski z Kolejarza podobnie jak wszystkim. Walczył spokojnie, wykazując znaczną poprawę techniki.

Poza wymienionych zawodników na uwagę zasługują również utalentowani, ale znajdujący się pod słabą opieką, Prus z Budowlanych, Lesiński z OWKS-u oraz Wiśniewski z AZS-u. Dwaj ostatni wprawdzie nie znaleźli się w finale, pomimo to w eliminacjach walczyli zupełnie dobrze.

SUKCES ZAWODNIKÓW GWARDII

NA mistrzostwach floretowych duży sukces odniósł młodzi szermierze Gwardii. Wszyscy zakwalifikowali się do finału, w którym zajęli 5 pierwszych miejsc. Świadczy to o dobrej pracy sekcji tegoż zrzeszenia i trenera Popiela.

Na wyróżnienie zasługuje także Kolejarz, którego szermierze znacznie podnieśli swój poziom. Walki finałowe były bardzo zaciekłe, o czym świadczy fakt, że o kolejności miejsc od 2-4 decydował tylko stosunek otrzymanych trafień, podobnie zresztą jak i o dalszych miejscach.

Ostateczny układ w finale wyglądał następująco:

1. Kuszewski M. Gwardia 7 zwyc.
2. Kłosowicz Gwardia 5 zwyc.
3. Kuszewski J. Gwardia 5 zwyc.
4. Wojczyński Gwardia 5 zwyc.
5. Sosnowski Gwardia 2 zwyc.
6. Zabolski Kolejarz 2 zwyc.
7. Piłmięniak Kolejarz 1 zwyc.
8. Prus Budowlani 1 zwyc.

Miejski Komitet Kultury Fizycznej we Wrocławiu zorganizował turniej tenisa stołowego w konkurencji kobiet o puchar prechodni. Na starcie stanęło 18 zawodniczek z Gwardii, Ogniwia, Włókniarza, AZS-u Wrocław, LZS-u Pawłowice i Włókniarza Nowej Rudy.

Pierwsze miejsce zajęła zawodniczka AZS-u Syk, która w finale pokonała po jednej grze Siłkówną (Gwardia) 2:18, 2:19. Trzecie miejsce zajęła Prześlakowska a czwarte Handiowa (Ogniwo). W turnieju tym dobrze wypadły dotychczas njeznane zawodniczki: Kłockówna (Włókniarz, Nowa Ruda) i Sawińska (Włókniarz Wr.). W turnieju gier podwójnych startowało 8 par. Pierwsze miejsce zajęła para Syk, Szedrych, wygrywając w finale ze Siłkówną i Ruszecką (Gwardia) 2:0.

PIĄTEK GRAŁ WE WROCŁAWIU

NA kortach OWKS we Wrocławiu odbył się towarzyski mecz tenisowy. Stal Poznań — Budowlani Wr. W ramach tego meczu reprezentant Polski Piątek wygrał z Derubskim 6:2, 6:3. Przy stanie meczu 4:0 dla Stali został on przerwany z powodu padającego deszczu.

SPO odznaką każdego sportowca